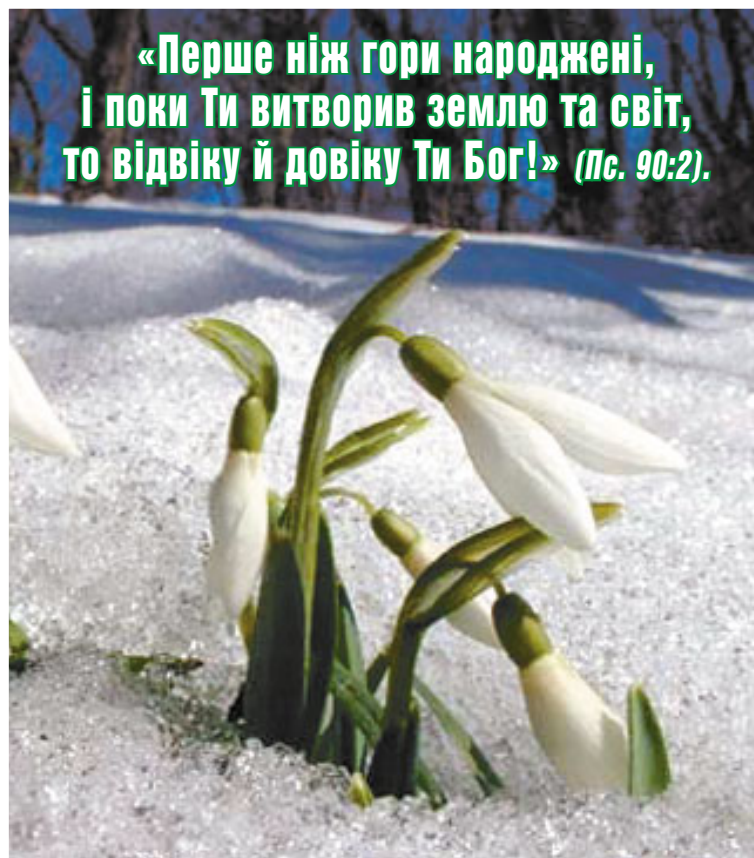

«Перше ніж гори народжені,
і поки Ти витворив землю та світ,
то відвіку й довіку Ти Бог!» (Пс. 90:2).

Шлях до мудрості

«Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, і він буде блаженний у діянні своїм!» (Як. 1:22-25).

«З аглядати» означає вивчати, нахилитися, розглядати. Перш ніж ми звернемося до виконання слів Ісуса, до практичних дій, потрібно довідатися, як перебувати в Слові, як роздумувати над ним і чому взагалі потрібно думати над тим, що ми читаємо в Біблії щодня.

Перед початком свого служіння Ісус Навин одержав настанову від Самого Господа: «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливим дороги свої, і тоді буде щастити тобі». Слово «роздумувати» означає вчитися, міркувати, постійно думати. Поводитися розсудливо означає поводитися мудро, наслідувати характер Бога. Тобто Бог обіцяв Ісусу Навину успіх і мудрість за умов: по-перше, виконання істин Слова Божого, по-друге, постійного роздумування над Словом,

у результаті чого й приходять виконання.

«Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Пс. 1:1-2).

Є речі, які ця блаженна людина не робить. Вона за радою нечестивих не ходить, не бере участі в грішних ділах і не зневажає Бога (злоріка — це той, хто ображає, насміхається і знущається). Натомість в істині він знаходить насолоду і роздумує над нею постійно. І що він отримає за це? «І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щаститься йому!» (Пс. 1:3).

Сама ідея роздумування над істиною Божою дуже часто зустрічається в Біблії. «І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую,

на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидитимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (Повт. Зак. 6:6-9).

Одна з найбільш звичних справ для нас — думати й говорити про те, що в наших серцях. Людина не така, як вона поводить себе чи говорить, а така, як вона думає. Якщо в нас приховане Слово Боже, ми будемо говорити про нього з ранку до ночі. Воно вплине на те, що ми робимо (знак на руках), на те, що ми думаємо (пов'язка над очима), на те, що відбувається в нашому домі (бічні одвірки), і на те, що ми робимо на людях (брамах). Скрізь буде написане Слово Боже.

Апостол Павло, який ніколи не втрачав надії серед всіляких випробувань, розкриває нам секрет переможного життя в Христі: «Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це! Чого ви від мене й навчилися, і прийняли, і чули та бачили, робіть те! І Бог миру буде з вами!» (Фил. 4:8-9).

Роздумування про істину змінює нас, зрощує нашу віру. Адже коли ми думаємо над тим, як любити нас Бог, і згадаємо все, що Він для нас зробив, ми хочемо довіряти Йому ще більше.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Прем'єр-Міністру України, лідеру політичного блоку БЮТ Юлії Тимошенко з приводу ініціатив легалізації та популяризації одностатевого способу життя

Вельмишановна Юліє Володимирівно!
Від імені віруючих багатьох християнських конфесій — громадян України звертаюся до Вас з проханням захистити народ України від засилля антиморалі і популяризації гомосексуального способу життя.

Протягом останніх років члени громадських організацій секс-меншин, окремі журналісти, а також окремі посадові особи вжили активних заходів, спрямованих на поширення сексуальних збочень в Україні. Метою таких дій є формування в суспільстві толерантного ставлення до гомосексуалізму. Нині ця мета вже досягнута в кількох країнах Євросоюзу. Представники згаданих громадських організацій намагаються змішати поняття толерантного ставлення до осіб, які мають нетрадиційну статеву орієнтацію, з толерантним ставленням до самого явища збоченої сексуальності. Використовуючи гасла демократії, вони домагаються легалізації одностатевих «шлюбів», щоб остаточно дискредитувати поняття сім'ї.

Сім'ю як союз одного чоловіка й однієї жінки

встановив Сам Бог. Вона є основою суспільства і має на меті народження та повноцінне виховання дітей, сприяє збереженню суспільної моралі. Тож ми категорично виступаємо проти визнання одностатевих пар офіційними сім'ями та надання їм права усиновлення дітей. Досвід багатьох економічно розвинених країн, у яких спостерігається ослаблення або нівелювання інституту традиційної сім'ї, свідчить, що ці країни стикаються з такими проблемами, як катастрофічне падіння народжуваності, демографічна криза, критичне зниження суспільної моралі. У свою чергу, це має не тільки духовні, але й відчутні економічні наслідки.

Захисники гомосексуалізму намагаються перекопати суспільство в тому, що одностатєва сексуальність — це вроджений варіант норми. Насправді ж такий гріховний потяг не є ні вродженою особливістю певної людини, ні варіантом нормальної статеві поведінки. Наука це підтверджує. Геями не народжуються, ними стають — часто в результаті аморального, розпусного способу життя. Але особи, що

бажають звільнитися від гомосексуальної залежності, одержують звільнення після звернення до Бога.

Одну з ключових ролей у моральній деградації суспільства, безумовно, відіграють засоби масової інформації. В українських ЗМІ простежується тенденція до неконтрольованого зростання інформації, яка пропагує і заохочує громадян до одностатевого способу життя. Такому небезпечному процесу потрібно покласти край і не допускати подальшої пропаганди сексуальних збочень в державі.

Нині проблемою планетарного масштабу є пандемія СНІДу, яка посилюється через поширення сексуальних збочень. Цьому сприяють мас-медіа, заохочуючи людей до небезпечного статевих життє. Пропагуючи країні форми сексуальної розпусти, українські ЗМІ створюють умови для поширення СНІДу в Україні. Щоб зупинити цей небезпечний процес, необхідно розробити відповідні імперативні норми, які заборонять українським мас-медіа пропагувати сексуальні збочення у будь-якій формі.

Зауважуємо, що ми не виступаємо за дискримінацію осіб, які вважають себе гомосексуалістами, однак ми категорично проти того, щоб гомосексуальний спосіб життя й поведінка трактувалися як природні, нормальні і корисні для суспільства й особистості. Ми проти того, щоб гомосексуалізм пропагувався на вулицях наших міст і в наших школах та вищих навчальних закладах (у тому числі і з допомогою факультативного курсу «Толерантність», що запроваджується нині в українських школах). Більшість населення України не має ненависті або упередженого ставлення до осіб з гомосексуальними нахилами, але ми не можемо і не будемо миритися

з гомосексуалізмом чи іншими аморальними діями та їхньою пропагандою як явищами антидуховного і антисуспільного життя.

У Святому Письмі записана історія про юдейську дівчину на ім'я Естер, яка волею Божою стала царицею Перського царства. І в скрутні часи, коли виникла загроза винищення її народу, перед нею став складний вибір — захистити, спасти свій народ чи промовчати, не зробити нічого. Тоді Бог послав до неї слово: «Не думай в душі своїй, що втечеш до царського дому одна з усіх юდეїв... Бо якщо справді будеш ти мовчати цього часу, то полегшення та врятування прийде для юдеїв з іншого місця, а ти та дім твого батька погинете. А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!...» (Естер 4:13-14).

Ми віримо, що нині як раз той час, коли ми повинні вголос заявити своє: «Ні!» розпусті та аморальності в Україні, бо, як сказав Едмунд Берг, «Єдине, що потрібно для тріумфу зла, — це щоб добрі люди нічого не робили».

Ми просимо Вас захистити право кожного вільно і привселюдно звіщати, що гомосексуалізм — це гріх і зло, захистити право кожної людини незалежно від віку виховуватися і розвиватися в здоровій і повноцінній родині.

Просимо також не допустити проведення цієї мерзоти — гей-парадів та інших проявів пропаганди збочення і сексуальної розбещеності в нашій країні.

З щирими молитвами про Вас,

Сергій Вінковський,
пастор Дніпропетровської церкви
ХВЕ «Перемога».

13 березня 2008 р.

Палиця в колеса содомії від українських народних депутатів

Народні депутати України переконані, що пропаганда сексуальних збочень заважає органам влади і суспільству реалізувати життєво важливі національні інтереси. Далі депутат пише: «Сьогодні у світі під позунгами недискримінації моральна розбещеність і сексуальна свобода, які становлять небезпеку для здоров'я населення, одержують підтримку навіть на законодавчому рівні. Це просто абсурдно. Я глибоко переконаний, поділяючи вашу точку зору, що пропаганда гомо-

сексуалізму завдає шкоди моральному вихованню дітей і молоді шляхом створення збоченої уяви про інтимне життя людини, про природне призначення чоловіка і жінки... Тільки разом ми наведемо порядок в країні!».

На адресу ЛПГ також надійшов лист від ще одного депутата-біотівця Віталія Барвіненка. «Щиро дякую вам за активну громадянську позицію... Особисто я підтримую вашу позицію і наміри в боротьбі з гомосексуалізмом як явищем, яке стало справді серйозним викликом для держави», — заявив народний обранець.

Ще один лист надійшов від Комітету з питань свободи слова та інформації. В документі говориться, що Комітет поділяє занепокоєність руху ЛПГ щодо посилення пропаганди через ЗМІ різного роду сексуальних збочень. А це, вважають у Комітеті, шкодить утвердженню сімейних цінностей і здоров'ю українського суспільства. «Така ситуація зобов'язує органи державної влади вжити рішучих і термінових заходів для припинення

популяризації гомосексуалізму, лесбійства, інших сексуальних збочень, які не відповідають моральним принципам суспільства».

Нагадаємо, що 15 вересня минулого року громадський рух «Любов проти гомосексуалізму» провів велику акцію на Хрещатику і на майдані Незалежності в Києві. Тоді її учасники прийняли Резолюцію, якою вимагають запровадити в Україні кримінальну відповідальність за пропаганду одностатевих сексуальних стосунків. Активісти руху переконані — така пропаганда безпосередньо загрожує національній безпеці України. Адже поширення гомосексуалізму призводить до епідемії СНІДу, поглиблення демографічної кризи і руйнування інституту сім'ї, а все це разом — до економічної розрухи.

Резолюція була направлена Президентові, Прем'єр-Міністру, Голові Верховної Ради України і народним депутатам. Рух ЛПГ висловлює вдячність парламентарям, які озвучили свою сміливу і відповідальну позицію.

НХС.

Біблійна роль дружини

«Хто жінку чеснотну знайшов – знайшов той добро і милість отримав від Господа» (Пр. 18:22).

для подружжя

Продовження. Поч. в № 1-2 (40-41)
за 2008 р.

Роль помічниці полягає в тому, щоб активно керувати домом під владою свого чоловіка, будучи «деспот ойкос» – домоправителькою.

Ми вже з'ясували, що грецьке слово «ойкос» означає «дім і все, що з ним пов'язане». А це значить, дорогі жінки, що коли ви домоправительки, то ви розпоряджаєтеся всіма фінансами, які витрачаються на домашні потреби.

Мабуть, у деяких чоловіків перехопило подих. Що це значить, думають вони. Те, що ви чули. Друзі, мені й самому довелося багато в чому змінитися! Але нікуди від цього не дінешся. Бути деспотом – означає «керувати і наглядати» (1 Тимотія 5:14).

Ще раз прочитаємо Пр. 31:26-27 – цей текст пояснює, як жінка має виконувати свої обов'язки: «Свої уста вона відкриває на мудрість, і милостива наука їй на язичі. Доглядає вона ходи дому свого, і хліба з лінивства не їсть». Тут описується жінка дуже діяльна і дуже ініціативна.

Тому наступний принцип – **дружина не поводить пасивно (мовляв, паночку, я твоя), але й не повстає проти влади чоловіка. Вона проявляє ініціативу в рамках співробітництва з чоловіком.**

Дім – це ваше робоче місце. Приходячи з роботи, чоловік вступає на вашу територію. А тепер питання: якщо ви є для чоловіка гарною помічницею, то до чого, відповідно до Біблії, це повинно привести? Чи знаєте ви, що обіцяє вам Бог, якщо ви будете допомагати чоловікові по дому? Він говорить, що коли ви будете це робити, то чоловік полюбить вас ще більше. Адже він приходить додому, щоб бути разом з вами. Тому завжди думайте: «Що сподобається моему чоловікові?», а не тільки: «Що сподобається мені?». Як зробити дім його улюбленим місцем? Вкладайте сюди всі свої творчі задатки, свою винахідливість, свої молитви і мрії! Подивіться на главу своєї сім'ї – ким він зумів стати завдяки вам? Віддавайте йому всі свої сили, підтримуйте його, розділяйте з ним його мрії, витрачайте

Уявіть, що наприкінці життя ви з'являєтеся перед Богом, і Він простягає вам список досягнень вашого чоловіка, які стали можливими завдяки вашій допомозі. І ви нарешті розумієте, що Бог поставив вас із чоловіком поруч не випадково, але щоб дати йому можливість зробити те, чого без вас він зробити не міг.

на нього всю свою енергію, повністю присвячуючи себе цій людині.

До речі, про це теж говориться в Приповідях: «Килими поробила собі, вісон та кармазин убрання її. Чоловік її знаний при брамах, як сидить він із старшими краю. Тонку туніку робить вона й продає, і купцеві дає пояси» (Пр. 31:22-24).

Зверніть увагу – жінка настільки добре виконує своє завдання помічниці, що її чоловік стає «знаний при брамах». У тогочасній культурі це означало, що чоловік був видатною людиною. Він зміг повністю реалізувати свій потенціал завдяки підтримці дружини, завдяки її силі і її вірі в нього.

Якою людиною є ваш чоловік? Ви віддаєте йому свій потенціал, а чи просто займаєтеся своїми справами, а він – своїми.

Багато що з того, що здійснилося в моєму житті, здійснилося завдяки моїй дружині, яка рік у рік, день у день віддавала мені своє серце. І я просто не можу не любити її, це понад мої сили.

Тож запам'ятаймо: за кожним великим чоловіком стоїть велика жінка. «Довіряє їй серце її чоловіка, і йому не забракне прибутку! Вона чинить для нього добро, а не зло, по всі дні свого життя... Устають її діти, і хвалять її, чоловік її й він похваляє її: Багато було тих чеснотних дочок, та ти їх усіх перевищила!» (Пр. 31:11-12, 28-29).

Отож підсумуємо:

- 1. Дружина приймає Боже повеління бути помічницею.**
- 2. Дружина присвячує всі свої зусилля, у першу чергу, тому, щоб допомагати чоловікові.**
- 3. Дружина виконує дане від Бога повеління працювати в домі.**
- 4. Дружина керує домом.**
- 5. Дружина присвячує своє життя**

тому, щоб її чоловік був «відомий при брамах».

Практичні поради

1. Проявляйте повагу до чоловіка і захоплюйтеся ним. «Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину, як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка!» (Еф. 5:33). У розширеному перекладі Біблії сказано: «А дружина нехай поважає і шанує свого чоловіка, звертає на нього увагу, віддає перевагу, благоговіє перед ним, високо цінує його, поступається йому, хвалить його, любить і безмежно захоплюється ним».

Візьміть собі за правило ніколи не критикувати чоловіка в присутності інших і не принижувати його в особистій бесіді. Натомість говоріть чоловікові компліменти в присутності інших, а наодинці підтримуйте його.

2. Спілкуйтеся із духовно зрілими одруженими жінками, які можуть дати вам добру пораду, послужити своїм досвідом і підтримати вас.

3. Прагніть до особистого духовного зростання, ніколи не розчаровуйтеся, навіть якщо ваш чоловік не є тим духовним лідером, яким він повинен бути. Якось одна сестра сказала: «Недавно Господь відкрив мені цікаву річ. Виявляється, моє завдання – зробити мого чоловіка щасливим, а завдання Бога – зробити мого чоловіка благочестивим».

Тому пильнуйте за собою, прагніть до особистого духовного росту і довірте Богові відносини, які існують між Ним і вашим чоловіком. Моліться і довіряйте Богові, і Він підніме вашого чоловіка духовно, навіть якщо той у цьому плані відстає.

4. Радійте через те, що Бог покликав вас бути помічницею вашого чоловіка. «І все, що тільки чините, робіть від душі, не-

мов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23).

Дорогі сестри! Ви повинні радіти, тому що Бог дав вам такий чудесний привілей. Ви також повинні пам'ятати, що робите це для Господа, а не тільки для вашого чоловіка. Хоча, звичайно, їм це теж на користь. Насправді на всій землі немає жодної людини, яка може допомогти вашому чоловікові так, як ви.

Є одна історія, яка, на мою думку, дуже добре ілюструє, яким повинне бути серце помічниці. Трапилося це більше ста років тому. Один чоловік, що служив на митниці, втратив роботу. З важким серцем повертався він додому, щоб поділитися новиною із дружиною. На його здивування, вона прийняла цю інформацію досить стримано і навіть усміхнулася: «Тепер ти, нарешті, зможеш написати книгу». Він відповів: «Так, але на що ж ми будемо жити, поки я писатиму її?». Дружина підійшла до шухляди і виїняла звідти мішечок із грошима. А тоді сказала: «Я завжди знала, що ти здібна, талановита, геніальна людина, і знала, що коли-небудь ти створиш безсмертний витвір. Тому щотижня я відкладала частину тих грошей, які ти виділяв мені на домашнє господарство». Чи вона повелася, як справжня домоправителька? Без сумніву, так.

Тих грошей їм вистачило на рік. Чоловік написав книгу, завдяки якій став надзвичайно популярним і відомим у США письменником. Звали його Натаніель Хоторн.

Ми намагаємось знайти відповідь на питання, чого Бог очікує від жінки. А ось чого: любіть, шануйте чоловіка, поцілуйте його – і він стане принцом. Не можна світити ліхтариком і самому перебувати в його світлі. Якщо ваш чоловік увесь час у тіні, значить, це ви постійно прагнете бути в центрі уваги.

І секрет того, як освітлювати життя свого чоловіка, захований в 31-му розділі Приповістей Соломона. Жінка, про яку там йдеться, була великою не тільки через свої заслуги, але й через те, що вона чинила великий і вагомий позитивний вплив на життя свого чоловіка.

Далі буде.

ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

Для поширення Євангелія в Європі треба об'єднати зусилля

У березні старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко відвідав з робочим візитом Іспанію і взяв участь в роботі щорічної конференції Комітету Спільки П'ятидесятників Європи (Pentecostal European Fellowship).

Зустріч, що об'єднала п'ятидесятницьких лідерів європейських країн, пройшла під гаслом «Нове вино в оновлені бурдюки» і мала на меті обговорення та об'єднання зусиль національних Церков для поширення Євангелія в Європі. Зокрема, вирішено провести 23-25 жовтня в Мадриді Європейську п'ятидесятницьку конференцію. Важливою складовою будуть вуличні євангелізаційні заходи «IMPACT MADRID», які готує християнська молодь.

По завершенню конференції Михайло Паночко відвідав українські церкви християн віри євангельської в Мадриді, Севільї і Малазі, які входять до складу Церкви ХВЄ України. Єпископ відвідує ці громади щороку задля їх підтримки та збудування. Пастори громад теж підтримують постійний зв'язок з Церквою в Україні. Зокрема, вони мають намір взяти участь у річній звітній конференції ЦХВЄ України, яка проходить 26-28 березня у Києві.

uupc.org.

Відділ дитячого служіння готує кадри

10-14 березня на базі Київського біблійного інституту з ініціативи відділу дитячого служіння Церкви ХВЄ України проходило навчання інструкторів недільних шкіл.

У семінарі взяли участь 23 представники з різних областей України, які працюють в дитячому служінні. Навчання поєднується з практикою таким чином, що за час між сесіями студенти повинні почати підготовку вчителів НШ у своїх регіонах. «Восени вони знову зберуться на навчання і зможуть поділитися досвідом», – радіє Лариса Онищук, завідувачка відділу дитячого служіння Церкви ХВЄ України.

А 12 березня в офісі відділу дитячого служіння пройшло засідання педради недільних шкіл СНД, до складу якої входять представники ЦХВЄ, ОЦХВЄ, п'ятидесятницьких союзів Росії та Білорусії.

Брати і сестри подякували Богові за можливість співпрацювати у дитячому служінні, обговорили спільні заходи на 2008 рік. Зокрема, заплановано провести спільну конференцію для дитячих служителів з країн СНД у вересні 2008 року в Україні.

uupc.org.

Щаслива сім'я

Україну знову відвідав євангеліст зі США Василь Войтович, засновник служіння «Христос зіціляє розбиті серця». Разом з американським пастором Куртом Сваном у ряді церков Чернівецької та Львівської областей він проводив семінари на тему: «Щаслива сім'я».

Курт Сван і Василь Войтович

Господь особливо торкався сердець людей під час цих семінарів. І це цілком зрозуміло. На превеликий жаль, згідно зі статистикою, зі ста осіб тільки п'ятеро вважають себе щасливими. Кожен другий шлюб в Україні закінчується розлученням. Сьогодні інститут сім'ї опинився під особливим прицілом сатани. Тільки будуючи сімейне життя на основі біблійних принципів, можна подолати загрозу і протистояти ворожим атакам.

Кожен семінар закінчувався гарячою молитвою. А потім брати зі США дарували сімейним парам спеціальні пам'ятки-поради, які стануть у пригоді всім, хто прагне збудувати здорову і щасливу сім'ю. А поради, зокрема, такі:

На семінарі

Кожен день розпочинайте молитвою. Дякуйте Богові один за одного. Щодня моліться один за одного. Благословляйте один одного. Поважайте один одного. Цінують думкою іншого, навіть якщо вона діаметрально відрізняється від вашої.

Не намагайтеся переробити, переви-ховати один одного на свій лад.

Спішіть миритися – не чекайте за-ходу сонця.

Будьте швидкі на прощення. Радійте спілкуванню один з одним. Відкривайте сильні сторони один одного і приховуйте слабкості.

Не кажіть нічого негативного один одному або один про одного.

Довіряйте один одному. Будьте відкриті один перед одним.

Цікавтеся потребами, бажаннями і мріями один одного.

Будьте взаємно уважними і вмійте вислуховувати.

Розділяйте радості, невдачі і розчарування.

Допомагайте один одному.

Будьте ніжні один до одного.

Усміхайтесь.

Обмінюйтеся ласкавими поглядами.

Робіть один одному подарунки, даруйте квіти не чекаючи особливої нагоди, наприклад, дня народження чи якоїсь річниці.

Робіть один одному приємні несподіванки.

Проводьте разом час, влаштовуйте спільні прогулянки, бесіди за горнятком чаю тощо.

Не забувайте щодня говорити слова любові.

Нагадуйте один одному, що він (вона) – найкращий (найкраща).

Не будьте скупими на обійми, поцілунки.

Не ухиляйтеся один від одного, будьте чутливими до інтимних потреб чоловіка (дружини).

Без сумніву, що це далеко не останній візит брата Войтовича в Україну. Але якщо у вас виникли запитання щодо його служіння, ви не мусите чекати наступного візиту – просто напишіть листа за адресою:

в Україні: «Щаслива сім'я», а/с 81, Поштамт, м. Львів, 7900;

і у США: «Happy Family», PO Box 2381, Pinellas Park, FL 33780, USA.

Анатолій Гав'юк.

Пастор церкви «Джерело».
м. Вінниця.

Олександр Попчук

ДАРИ СВЯТОГО ДУХА

ВЧЕННЯ

Продовження.
Поч. у № 9-12 (36-39) за 2007 р.,
№ 1-2 (40-41) за 2008 р.

Служителі, проповідники мають бути чутливими до Духа Святого. Буває, проповідуєш на якусь тему, пройшов абзац-два – і люди зриваються на хвалу, на славослів'я... Правильно буде в тій ситуації спинити свій виклад і вести людей до Бога. Брати повинні відчувати, як рухається Святий Дух в зібранні.

Коли Господь починає говорити і рухається помазання, усі це відчують. І демони одразу дають про себе знати. Треба знати, що тоді робити. Наприклад, якийсь сильний духовний сторож десь там, у кінці залу, має їх, так би мовити, сторожити, поки Господь орошатиме Своє насліддя небесними росами. Вигнання демонів не повинно перешкоджати нашим служінням поклоніння Богові. Це може бути або після зібрання, або взагалі окреме зібрання вигнання. Пам'ятаймо: коли ми займаємося святими речами, сатана дуже часто хоче нам перешкодити. Не даймо йому ходу! Не даймо себе звести!

Порядок прийняття Святого Духа

Бог – це Бог миру і порядку. І чоловіки, і жінки, і діти, старші і молоді повинні мати своє місце, і все має бути пристойно і статечно. Пристойність і статечність видно з першого погляду. Це і на вигляд гарно, і по суті правильно.

Отже, про порядок прийняття Духа Святого. Його нам розкриває Євангеліє. По-перше, треба увірувати. По-друге, покаятися. Це біблійний порядок – спершу увірувати, потім покаятися. Часто кажуть, що на зібранні сьогодні стільки-то і стільки-то людей покалися. Але говорити так неправильно. Те, що люди вийшли наперед, свідчить, що вони увірували. А покалися чи ні – поживемо і побачимо.

Коли зроблені перші два кроки, треба привести своє життя в порядок відповідно до вимог Євангелія – згадаймо про Захкея.

Після цього, перш ніж молитися про духовне хрищення, людину треба настановити про Святого Духа і про віру. Комусь достатньо одної розмови, а комусь і три місяці доведеться тлумачити. Тут має спрацювати механізм спраги і віри, молитва з подякою і хвалою, інколи – з покладанням рук.

Наступна думка дуже важлива. Водне хрищення Бог доручив служителям, духовне хрищення Він залишив за Собою, це не в нашій компетенції. Ми готуємо людей, як медсестра готує пацієнта до прийому зубного лікаря, а вже лікує лікар сам. Так і ми – готуємо людей до прийняття Господа Ісуса, а спаси людину, прости їй гріхи, омиє серце, наповнити її Духом Святим може тільки Ісус Христос Своєю Святим Духом.

Ознаки сповнення Святим Духом

Коли Дух Святий сходить на людину, вона говорить мовами, вона величає і славить Бога. Видно, що її дух щось відчуває і щось бачить. Тоді можуть бути плач і сльози – мови ще немає, а людина

вже впокорилася духом і благоговіє перед Богом. Коли Дух Святий близько, Він приносить присутність Бога, і тоді душа плаче. Приходить полегшення, стає тепло на душі, приходить радість від Господа. Усе це ознаки того, що треба сміливіше рухатися вірою до Христа і приймати Божий дар. Будь активніший у молитві, у благоговінні, у хвалі і поклонінні Господу. Відкривай серце і приймай дар Божий.

Під час цього інколи можна спостерігати дивну поведінку, скажімо, істеричний крик. Це ненормально. Кричать або тоді, коли їх ріжуть, або коли падають в пекло. Ненатуральні рухи тілом, дикі голоси, ненормальний сміх, ревіння – це також ознаки того, що демон виявив себе, це не хрищення Святим Духом. Таку людину треба зупинити і вивести з місця молитви. З нею треба поговорити, розібратися в цьому питанні, назначити день посту і молитви, помолитися, заборонити демону і вигнати його. Тоді треба переконатися, що людина справді звільнилася, і привести її на наступну молитву для прийняття Святого Духа.

Сходити на узбіччя, переймати якісь доповнення, перебирати новітні схеми, як-от «святий» сміх і т. ін. – це не євангельська дорога. Ніде в Біблії у цього не бачу і цього не вчу. Зате дуже багато я бачив це під час вигнання демонів.

Перед молитвою за хрищення Духом Святим потрібно зробити наголос на покаянні і освяченні. Це нормально, коли родина побуде в пості, коли чоловік і жінка перепросять одне одного – хіба нема за що? І принципово кожен член церкви має поважну причину для того, щоб вибачитися перед пресвітером. Якщо ми чесні перед собою, то визнаємо, що в кожного з нас є таємна сторона життя, де ми ведемо боротьбу. Хтось – уже роками... І Бог це знає.

Є речі, коли треба поговорити з пресвітером. Є речі, коли треба висповідатися. Це важливо. Хочеш, аби на тебе зійшла благодать і Бог тебе зцілює або христов Духом, – упокорися перед Ним.

На жаль, так часто буває, що брат заявляє: «Я не поступлюся йому, це він помиляється, а не я...» Брате, та коли ти маєш слухність, то тим паче поступися. Для кого, по-твоему, написано: «Шукай миру, прагни його...»?

Тож я рекомендую: коли мають бути молитви за зцілення і духовне хрищення, треба спершу все з'ясувати. Якщо людина вперта – хай як вона хворіє, хай як їй співчувають – усе марно, гордий людині Бог противиться. Усім сусідам навколо Господь дасть, а їй – ні. Уперті та горді люди неприємні не лише Богові, а й людям. Смирненна жінка подобається кожному чоловікові. Горда жінка нікому не подобається, як, зрештою, і гордий чоловік.

Тому старшим братам варто помолитися з людьми, які прагнули духовного хрищення, послухати їхні мови. Не треба спішити.

Погашення Духа Святого

Біблія вчить, що віруюча людина може погасити Духа Святого, образити Його. Це стосується, наголосимо, віруючих людей – у світських Духа Святого немає.

Отже, Духа Святого можна погасити, коли не реагуєш на Його натхнення. Якщо ви прийняли Святого Духа, ви будете чути Його поклик на молитву, поклик до Слова. Мабуть, кожен із нас переживав момент,

коли час від часу у нас спливає якийсь текст з Біблії – як на екрані. Це значить, що Святий Дух хоче, аби ми звернули на цей текст увагу.

А тепер уявіть: я прийшов до вас додому, вітаюся – а ви не відповідаєте. Прошу склянку води – наче не чуєте. Пи-таю дозволу посидіти трошки – ви скоса дивитесь, мовляв, як собі хочеш. Отак часом ми поводимося з Духом Святим. Прийняти Його – це одне. Але далі треба жити, спілкуватися, рухатися з Ним. Він – наш старший Партнер, Він має провадити нас у життя.

Моя четверта донька недавно отримала духовне хрищення, і я пояснив їй, що вона має відчувати натхнення Духа і користися йому.

У кожного – свій рівень життя і своя дорога. І саме Дух Святий робить наше життя розумнішим, барвистішим, правильнішим і святим. Без Святого Духа святого життя на землі бути не може. Для того Він і даний для нас, щоб ми рухалися з Ним. А коли Він кличе раз, другий, третій, п'ятий – а ми не реагуємо, ми Його вгашаємо. Голос Духа, голос натхнення стає все слабшим і слабшим.

До речі, знаєте, хто в церкві молиться найголосніше? Той, хто плентається у хвості. Той, хто систематично спілкується з Господом, сповняється Духом регулярно і йому не потрібно кричати. А хто рідко і вже давно сповнявся, той, прийшовши на якусь зібрання, аж тіпінати починає, так, наче говорить: гляньте, як я сповняюсь Духом, не те що ви. От як треба, мовляв.

Образ Духа Святого

Що значить образити якусь особу, знають всі. Духа Святого так само можна образити. Коли ми замість прийняття натхнення обираємо гріх, ми ображаємо Його. Коли Дух Святий кличе на молитву, в зібрання, на навчання, а ми не реагуємо, ми ображаємо Його. Ми стоїмо спиною до Бога, до натхнення Духа Божого, а лицем до світу. І значить, для нас Божі справи на землі – другорядні або взагалі дванадцять питання. А от коли «Хонда» заїхала – о-о-о!

Тоді треба розібратися: хто нам дає дихання? Хто годує нас? Хто нас рятує, милує, прощає? Хто нам готує вічність? «Хонда»? А ми буваємо такі захоплені земними, нікчемними речами, що на Господа і Його Слово часу просто не вистає.

Усе має бути на своєму місці. Бог не проти «Хонди» – майте їх хоч десять! Але Господь – це Бог. І якби ми тільки знали, що Він нам готує і яке готує, ми б на ту «Хонду» і не глянули.

Зневага Духа Святого

Зневага Духа Святого – це ворожа позиція проти Нього. Коли сатана спокушає людину, він дуже часто змушує її зневажити Духа Святого. Але в цьому питанні треба розібратися.

Кожна людина, яка йде у Христі, час від часу може спотикатися. Але, як правило, відновлює рівновагу. Окрім спотикання, буває і падіння. Принципово падають всі, тому Господь каже, що праведник впаде сім разів, але встане, бо Він його підніме.

Однак, окрім спотикання і падіння, є ще відступництво. Саме відступники і займають ворожу позицію щодо Бога, щодо

Духа Святого, щодо віри і щодо церкви. Саме вони зневажають Духа Святого.

Сповнення Духом Святим

Мені колись було відкрито, що те, що робив Йосип в Єгипті, що Йов робив у своєму місті, а це велич, сила, слава, мудрість, вплив, – має робити сьогодні Церква на землі. Церква – це кращі з кращих. Я не маю на увазі багатство – я маю на увазі, що ці люди весь час із Богом. До Євангелія не треба нічого додавати, треба жити за Євангелієм – і все буде добре.

В Еф. 5:18 ми бачимо контраст між алкоголем і Духом Святим. У чому річ? Усе просто. Життя без Бога дуже важке. Тому люди і тягнуться до засобів, які можуть відключити їх на якийсь час від реалій життя. У тому числі до наркотиків та алкоголю. І Господь говорить, що набагато краще сповнюватися Духом Святим, сповненим людям нема потреби вливатися вином. Це слово-рекомендація, слово, звернене до волі людини.

Усім потрібен Святий Дух

Євангеліє – це рух, а не тупцювання на місці, це великий Божий оптимізм. Як струм оживлює мобільний телефон, так духовне хрищення і сповнення рухає пробудженням. Щоб свідчити людям про Господа, потрібен Дух Святий. Щоб мати дари, потрібен Дух Святий. Він нам звістить майбутнє, настановить на істину і нас втішить. Святий Дух приносить силу, приносить владу і впевненість у майбутньому.

У Рим. 14 читаємо, що Царство Боже – це праведність, мир і радість у Святому Дусі. Коли я увірую, примірюся з Богом, очищуся від гріха і отримаю нову життєву ціль, то, згідно з Євангелієм, має змінитися стан моєї душі. Не було миру – прийшов мир, не було цілі – прийшла ціль, прийшла праведність, мир і радість у Святому Дусі. Це ми називаємо ще Божим благословенням. Праведність замінює осудження. Радість замінює смуток. Неспокій змінюється миром. І все це – у Святому Дусі.

Апостол Павло радить віруючим людям вникати в себе і в науку. І це нормально, коли ми час від часу аналізуємо своє мандрування у Господі. Коли аналізуємо, сповняємося ми Духом Святим чи ні. Відомо, що коли молишся за когось, сповнений Духом, набагато кращий буде результат.

Сповнення – це близькість з Богом

Що робиться з людиною, коли вона повна Духа Святого? Сповнення Духом – це хвиля благодаті; коли вона приходить, часто приходить і сміливість, приходить влада. Усі віруючі і сповнені Духом люди – хоробрі люди. Чи чули ви про сповненого Духом боягуза?

При сповненні приходить здатність виганяти демонів, приходить унікальна річ від Святого Духа – хвиля надлюдської впевненості. Дух твій повний вогню. Ти горш – не згорієш, а горш, як світильник, і відчуваєш силу, міць і багатство Божої благодаті, відчуваєш свою вищість над обставинами, над людьми і над темними силами.

Інколи це приходить, як подих Божий, котрий розчулює нас, і ми плачемо. Наше ество, наш внутрішній чоловік стає близький з Богом. Тобто сповнення – це близькість з Богом, благоговіння перед Ним. Ти тихенько молишся і відчуваєш, як сила Господня спочиває на тобі.

Інколи це відчувається, як занурення у Святого Духа. Почав молитися, і приходить хвиля, і приносить молитву, слова, плач, сльози і силу. Інколи буває, стаєш на коліна змучений, сили не маєш, бачиш щось, але прийшло сповнення, і настає полегшення, тягар десь дівається. А буває, все добре, а молишся, і на тебе спадає тягар – за церкву, за служителів, за дітей, ще за щось.

Що допомагає сповнюватися Духом Святим

Бог каже нам сповнюватися Духом Святим. Чи є щось, що допомагає реалізувати цю істину? Якесь важелі, які допоможуть підбадьоритися і ініціювати цю справу, щоб Божий Дух нас напо-внював?

Коли до Єлісея не було слова, він попросив покликати гусляра. Як той почав грати, прийшло слово від Господа до чоловіка Божого. Отож мелодія, натхнена Духом Святим, дуже благотворно впливає на нашу душу. Вона пом'якшує наші серця, робить їх здатними приймати Слово.

Мелодія – це один із компонентів, який допомагає нам розкритися і сповнитися Духом Святим. Ми співаємо – і наш дух окрилений, ми бадьорішаємо і відчуваємо, що Господь – Бог, що Він з нами, Він все знає і все бачить.

Молитва і спів духом – наступні важелі.

З нашого боку потрібні також спрага і зусилля для сповнення. Це не значить, що треба якось скручувати себе, але треба докладати зусиль, аби сповнитися. І тоді приходить прорив. Усе розкривається, небо опускається. Ти не просто силкуєшся молитися, з тебе б'є фонтан благодаті Божої, і ти тишишся і думаєш: хай би так було хоч би сто найближчих років.

Буває, людина сповнюється в момент отримання зцілення від хвороби чи вирішення проблеми. Вона спалахує, як смолоскип. Або ти можеш сповнитися в момент, коли Бог відповідає на твої потреби через проповідника.

Доводилося мені бути свідком, коли на зібранні брат, так би мовити, дуже сповнювався, починав сильно труситися, махати руками і дуже-дуже голосно белькотіти на мовах. І я вам скажу, що це ненормально, це не по Євангелію. Прочитаймо Дії 2:4 – апостоли були десять днів у пості і молитві, день і ніч пильнували, і до сходу сонця зійшов на них Святий Дух. І що вони робили? Багато років я вважав, що вони кричали так, що було чути на весь Єрусалим, поки Бог мені не відкрив це – через Слово яке повідомляє, що вони почали говорити. Не кричати, а говорити.

Дії 4:8 – у синедріоні Петро сповнився Духом. І як він там поводився? Він не трусився, не махав руками і не кричав на мовах. Дух Святий завжди робить те, що треба. Він зробив Петра сміливим, бадьорим, додав йому розуму і логіки. І написано, що Петро, сповнившись Духом, почав сміливо говорити, як досвідчений, так би мовити, юрист. І довів їм, що то вони розіп'яли Ісуса Христа. Не думую, що він під час цього говорив мовами.

Далі буде.

Закінчення.

Початок у № 2 (41) за 2008 р.

Коли ми збираємося до церкви, то чого очікуємо найбільше? Безперечно, ми маємо намір духовно поклонятися Богові і служити Йому. Але чого ми очікуємо з найбільшим нетерпінням? Дехто скаже, що найбільше збудують його проповіді, дехто пояснить, що на поклоніння Богові його найкраще налаштовують духовні пісні. Хто-небудь просто радіє спілкуванню з однодумцями. Хтось насолоджується тим, що відволікається від навколишнього світу з його метушнюю і турботами.

Але якщо ми читаємо Біблію і розуміємо, що обіцяє нам Бог, то найбільше нам захочеться в церкві жертвувати. Адже пожертвування – це прямий шлях до множення Божих благословень. Якби кожний християнин постійно пам'ятав про це, то до ящика для жертвувань шикувалися б черги.

Бог дає залежно від того, скільки даємо ми

Ісус пообіцяв: «Давайте і дадуть вам; мірою доброю, натоптанною, струсненою й переповненою вам у подолок дадуть. Бо якою ви мірою міряєте, такою відміряють вам» (Лк. 6:38). Деякі думають, що це старозаповітний принцип і стосується тільки євреїв. Однак апостол Павло говорить: «Хто сіє скупо, той скупо й пожне; а хто сіє щедро, той щедро й пожне» (2 Кор. 9:6).

Отже, Бог дає нам залежно від того, скільки даємо ми. Якщо міряємо щедро, Бог теж відміряє щедро. Ісус використовує тут образ зернового ринку. Того часу покупцям справді насипали зерно в подолок. Чоловіки й жінки тоді носили довгі, аж до землі, одежі і були підперезані. На ринку вони просто витягали частину одягу через пояс, і виходила така величезна кишеня. Її несли, підтримуючи обома руками. Саме це й мав на увазі Ісус, коли говорив, що «вам у подолок дадуть». Саме так одержала ячмінь від Боаза Рут «І він сказав: Дай хустку, що на тобі, і поддержи її. І держала вона її, а він відміряв шість мір ячменю, і поклав на неї, та й пішов до міста» (Рут. 3:15).

Принцип дуже простий: наша щедрість у пожертвуваннях приводить до більшої винагороди від Бога. Ми даємо – Він повертає ще більше. Але важливо, щоб ми пам'ятали, що коли ми даємо, то Бог повертає нам не тому, що Він зобов'язаний нам чимось, але тому, що Він любить винагороджувати. Він приймає рішення винагородити тих, хто дає щедро й добровільно. Бог робить це за Своєю суверенною волею.

Друга обітниця записана в Діях 20:35: «Бо Він Сам проказав: Блаженніше давати, ніж брати!». Інакше кажучи, те, що ми віддаємо, приносить нам більше благословень, ніж те, що ми одержуємо.

Бог є Джерелом всього, Він дає всякий добрий і доконаний дар і силу здобувати багатство, і Він дає нам усе, що ми маємо. Лише цих двох обітниць досить, щоб виховати в нас жертвенну щедрість.

Тест на віру

На жаль, багато християн не вірять у ці обітниці. Їм більше до душі думка про те, що вони повинні ховати й зберігати все, що мають, усіляко це захищати, щоб

Павло переконує коринтян послати щедрі пожертвування злидненим християнам у Єрусалимі. (Можна припустити, що у Коринтській церкві не було вбогих або було дуже мало). На цьому прикладі ми бачимо суть християнського дару.

Чому ж церква в Єрусалимі потребувала підтримки? Можна сказати, Єрусалимська церква була найбільшньою з усіх. І на це були причини.

По-перше, її формували здебільшого мандрівники і палітрими. Ці люди прийшли в Єрусалим на свято П'ятидесятниці. (Побожні юдеї з розпорощення (діаспори) постійно йшли в Єрусалим на великі свята. Про це написано в Діях 2: 9-11). І коли апостоли й учні Христа отримали Святого Духа і почали проповідувати, сталося чудо: усі ці люди чули проповіді на своїх рідних мовах. І що ж? Навернулися до Христа три тисячі осіб за день. Це були здебільшого іноземці.

Багато з них, увірвавши, так і залишилися в Єрусалимі. Церква в Єрусалимі була першою церквою у світі. Ніде інде не було християн. І кожен день був для них радісним, Дух Святий творив чудеса. Ті, хто повернувся до своїх міст, засновували церкви там. Здебільшого вони мали якусь власність, якусь відповідальну роботу. А от злидарі, вдови, раби, сироти, інваліди, яким нікуди було вертатися, залишилися в Єрусалимі на утриманні церкви. І в шостому розділі Дій навіть описаний перший у церкві конфлікт, пов'язаний з турботою про еллінських удовиць, які залишилися в місті.

По-друге, крім мандрівників, у церкві було повно переслідуваних юдеїв. Коли хто-небудь із єврейської сім'ї залишав юдаїзм, родичі відмовлялися від нього і навіть влаштовували церемонію похорону, начебто він помер. Пам'ятаєте, Ісус обіцяв, що Його учням доведеться покинути домівки, братів, сестер, батьків, поля заради Нього. Коли юдеї йшов за Христом, він втрачав усе – становище, роботу, сім'ю. Виходить, церква в Єрусалимі складалася здебільшого з прихильників, у яких нічого не було, і з гнаних юдеїв, у яких теж нічого не було. До того ж, начебто цього було мало, у всій Римській імперії почався великий голод (Дії 11:27-30), і Юдея постраждала найбільше. Звичайно, усе це було неспроста. Бог через злиднених і бідних хотів навчати перших християн, а також нас із вами, як у пожертвуваннях проявляється щира Христова любов.

Християни в Єрусалимі подали гідний приклад. Вони робили все можливе, щоб їхні брати і сестри не мали потреб у найнеобхіднішому. Такого в історії ще не було: «А всі віруючі були вкупі і мали все спільним. І вони продавали маєтки та добра, і всім їх ділили, як кому чого треба було» (Дії 2:44-45).

Нестаток був великий, але й жертвенність теж. Вони були готові позбутися свого майна заради інших. «Бо жоден із них не терпів нестачі: бо хто мав поле чи дім, продавали і заплату за продаж приносили та й клали в ногах у апостолів, і роздавалося кожному, хто потребу в чім мав» (Дії 4: 34-35).

Коли настав голод і багатих членів церкви поменшало, Бог не забув про Своїх дітей. Він поклав Павлові на серце зібрати підтримку для церкви в Єрусалимі. І у своїй третій місіонерській подорожі Павло був перейнятий цією метою. Тому-то він і написав такі слова до коринтян. А оскільки він робив це під натхненням Духа Святого, ці рядки повною мірою стосуються і нас.

Нам потрібно зрозуміти, що спонукало християн до жертвувань. Прикладом і для коринтян, і для нас можуть служити македонські церкви. Павло ніби говорить: подивіться, як жертвують македоняни. У Македонії тоді були три церкви (в Филипах, Солуні і Верії), і ніде в посланнях до цих церков Павло не згадує про багатих. Ті люди були бідними і, крім того, переслідуваними. Але вони жертвували для Єрусалимської церкви понад всяке очікування.

Коринтяни так не жертвували. Тому Павло подає македонян за приклад. Дуже важливо зрозуміти, що рухало цими християнами, що вони жертвували під силу й понад силу. Вони йшли шляхом віри в Божу обітницю і послушати заповіді.

Дбаймо про скарби на небесах

Восьмий розділ Другого послання Павла до коринтян – це заклик до жертви за прикладом Ісуса Христа. Християни Македонії перебували не в найкращих обставинах, однак повністю віддали Господу самих себе. Тож досліджуймо Писання і вчимося відкладати скарби на небесах. Тому що єдине, що ми вміємо, – це збирати для себе. Тільки Дух Святий може змінити наше егоїстичне ставлення.

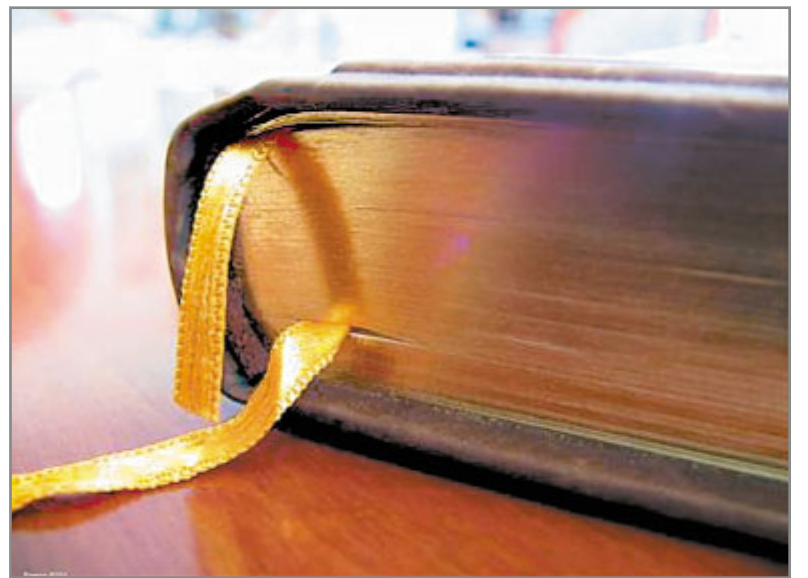
Дехто говорить: я не хочу вчитися

Христі, зникла стіна, яка їх розділяла. І Павло бажав підкріпити цей сполучник даром любові.

«І раду даю вам про це, бо це вам на пожиток, що не тільки чинили, але перші ви стали й бажати з минулого року. А тепер закінчіть роботу, щоб ви, як горливо бажали, так і виконали б у міру можності» (2 Кор. 8:10-11). Очевидно, коринтяни довідалися про збір пожертвувань ще минулого року. Вони навіть почали жертвувати. Але тут дещо сталося. Хтось сказав коринтянам, що Павло все вигадав, щоб витягнути з них гроші. І коринтяни засумнівалися в істині

ВЧЕННЯ

БІБЛІЯ

давати, тому що позбудуся почуття захищеності. Так, жертвуючи для Бога, було б важко уникнути страху й хвилювання, якби Бог не дав обітницю: «А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у славі у Христі Ісусі» (Фил. 4:19). Тому не потрібно боятися завтрашнього дня. Бог обіцяє, що задовольнить наші потреби. Не на наших плечах лежить вантаж турботи про майбутнє. Довірсьмось щедрому Богові. Він доповнить наш нестаток за Своїм багатством.

Що це означає? Якщо ми попросимо щось у мільонера, і він дасть п'ять гривень, чи буде це відповідно до його багатства? Ні, це буде «з його багатства». А Бог завжди віддає згідно зі Своїм багатством. Це Його спосіб. Якщо вам потрібна купа піску, щоб гратися машинками, а хтось подарує вам цілу земну кулю – от відповідна ілюстрація цієї думки, ось Який наш Бог! Як обіцянка прожене занепокоєння з серця віруючої людини.

У 2 Кор. 8 ми бачимо людей, які вірують в Божі обітниці. Вони були настільки впевнені в майбутньому, що могли щедро жертвувати вже сьогодні. Македоняни – приклад християнського жертвування.

Але нагадаємо ситуацію. Павло закликає коринтян жертвувати на потреби церкви в Єрусалимі. Він вже близько року збирає для юдеїв гроші в церквах, створених з колишніх язичників (третя місіонерська подорож): «А тепер я йду до Єрусалиму послужити святым, бо Македонія й Ахая визнали за добре подати деяку поміч незаможним святым, що в Єрусалимі живуть» (Рим. 15:25-26).

При цьому Павлом керувало не просто усвідомлення матеріального нестатку. Він бажав благословень для тих, хто дає. «Отож я надумався, що треба вблагати братів, щоб пішли перше до вас та приготували заздалегідь оголошений ваш щедрий дар, щоб був він приготований, як щедрий дар, а не річ примусова» (2 Кор. 9:5). Ви даєте, і це – благословення для вас. Юдеї і язичники стали одним в

Євангелія, втратили довіру до Божого Слова. А хто буде жертвувати заради обману? Їхня любов охолола, і, відповідно їхній дар припинився. Павло написав їм два послання і послав співробітників. Коринтяни покаялися, проблема в їхніх відносинах з Павлом була вирішена, любов відновлена. І Павло знову нагадує їм, що необхідно закінчити справу пожертвування, яка так добре починалася. Було б добре, аби всі ми побачили себе на їхньому місці. Після спасіння ми горіли любов'ю Ісуса і бажали її всім показати. Ми щедро жертвували, хоча мало мали. Згодом любов охолола, ми стали давати все менше, хоча доходи зростали. Тому практично всі християни почувуються винними в тому, що не жертвують, або жертвують мало. І тому Бог звертається до нас: «Ви мало жертвували, але це не має значення зараз. Я прошу вас згадати, як це було на початку, і давати так само щедро».

Це настільки важливо для Бога, що Він нагадав це коринтянам і нагадає нам. Павло говорить: дивіться на Христа. «Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, бувши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убожеством» (2 Кор. 8:9). І наслідуйте відданих Богові християн.

Він сміливо використовує приклад македонських церков. Македонія – одна з найбідніших провінцій Римської імперії. Її головний прибуток полягав у видобутку золота й міді, але римляни прибрали це до своїх рук, а на інше наклали величезні податки. Якщо такі бідні християни, як македоняни, жертвували, то вже вам, коринтянам, гріх нарікати. Коли страждає той, хто слабший від нас, це додає сили і підбадьорення.

На прикладі македонських церков ми довідуємось, як жертвують віддані, хоча й убогі християни. Ми часто вважаємо себе мало не жебраками, тому що завжди є хтось багатший від нас. Тільки робимо неправильний висновок: я – жебрак, тому не дам. Македоняни думали правильно: «Ми злиденні, але багатьох збагачуємо; ми нічого не маємо, але всім

володімо; як сумні, але завжди веселі; як убогі, але багатьох ми збагачуємо; як ті, що нічого не мають, але всім володімо» (2 Кор. 6:10).

Мотиви пожертвувань

1. Головним мотивом дару македонян була Божа благодать: «Повідомляємо ж вас, браття, про Божу благодать, що дана Церквама македонським» (2 Кор. 8:1). З чого Павло почав розмову про їхній дар? З того, що в македонських церквах діє Божа благодать. Що було основним мотивом для їхньої щедрості? Не бажання заспокоїти совість, не людська доброта.

лише збільшувало їх. Але їхній дар перевершив всі труднощі й проблеми.

3. Македоняни давали з радістю. Хтось може сказати, що вони давали через тиск, тому що вважали, що зобов'язані давати і що Бог їх покарає, якщо не дадуть, або винагородить, якщо дадуть. А насправді вони були надзвичайно щасливі, жертвуючи: «Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (2 Кор. 9:7). Випробування не знищили їхню щедрість. Вони з радістю відкладали скарб на небесах. Вони переконалися на практиці, що блаженніше давати, ніж брати.

4. Їхня вбогість не перешкоджала

6. Македоняни були добровільні в жертвуванні, «бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую» (2 Кор. 8:3). Грецькою мовою слово «добровільні» буквально означає «сам вибираю». Вони жертвували зі своєї ініціативи, їх ніхто не примушував, не залякував, не тиснув на них. Власний вибір лежить в основі жертвування по благодаті.

Хочете довідатися, як македоняни почали жертвувати? «Бо відаю вашу охоту, і нею хвалюся за вас македонянам, що Ахія готова з минулого року, а ваша ревність заохотила багатьох» (2 Кор. 9:2). Виходить, Павло ще торік закликав коринтян пожертвувати для церкви в Єрусалимі. Македоняни почули про це, і щедрість коринтян заохотила їх. Вони теж побажали взяти в цьому участь.

Де б не перебували наші брати і сестри, їхні проблеми стосуються і нас, їхній нестаток повинен турбувати і нас, адже ми – члени одного Тіла. «І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються» (1 Кор. 12:26).

Почувши, як у далекому Єрусалимі голодують християни, македоняни не змогли залишитися осторонь. Чи залишаємось ми осторонь, якщо на вулиці щось роздають? А якщо навпаки – збирають?

Щедрість коринтян заохотила македонян, а коли коринтяни перестали жертвувати, то Павло використовує приклад македонян, щоб заохотити

християни збираються пожертвувати наприкінці місяця, чекають зарплати, а потім їм стає шкода віддавати таку велику суму. Якщо ви теж боретесь із цим, наслідуйте приклад Павла. Головне пам'ятати, що жертвувати треба «в міру сили», за можливостями. А вони щораз різні. Коли ви звикнете жертвувати в міру сили, тоді нарешті зможете жертвувати й «понад силу».

8. Македоняни давали понад силу. Ось тут і набуває чинності термін «жертвувати» – віддавати щось дуже дороге. Виходить, ви починаєте жертвувати посправжньому тільки тоді, коли даєте «понад силу». Ви починаєте давати більше, ніж можна очікувати у вашім становищі. Любим, співчуття і турбота про інших настільки захоплюють вас, що ви вже не думаєте про себе. Ви вірите, що Бог подбає про вас, і бажаєте показати свою любов братам і сестрам.

Припустімо, ви жертвуєте в церкву у міру своїх сил, не забуваєте дякувати Богові і тут дізнається, що брат або сестра у великому нестатку (не мають житла, роботи, сім'ї). Як ви поведетесь? Відвернетеся, зробите вигляд, що нічого не бачите? «Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покриву, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то допоможе? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Як. 2:15-16). Бог створює можливості для того, щоб ми жертвували під силу й понад силу, адже тільки так ми вчимося ще більше довіряти Йому. «Бо діло служіння цього не тільки виповнює недостачі святих, але

Мене, мандрівником Я був, і Мене прийняли ви. Був нагий, і Мене одягли ви, слабував, і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був, і прийшли ви до Мене. Тоді відповіли Йому праведні й скажуть: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили і нагодували, або спрагненого і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли чи нагим і одягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці і до Тебе прийшли? Цар відповість і промовить до них: Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили» (Мт. 25: 34-40).

10. Жертвуючи, македоняни поклонялися Господу: «І не так, як надіялись ми, але віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої» (2 Кор. 8:5). Павло говорить: вони повністю присвятили себе Господу. І тоді вони вже були готові до того, щоб віддати все, що мали, для братів і сестер. Адже коли ви віддаєте себе, з вами іде і все, що у вас є. Віддаймо себе Господу. Хіба не до цього Він нас закликає в Рим. 12: 1-2?

Якщо ви думаєте, що досить поклонятися Богові лише по неділях і по півгодинах за день перед сном, то ви помиляєтесь. Бог заслуговує на таке поклоніння, щоб ми самі виявилися на жертovníку, запропонували Йому себе без усіляких умов як живу жертву. «Боже, я віддаю Тобі всього себе; усе, що в мене є; все, на що я сподіваюся». Повірте, ми не зможемо собою краще розпорядитися, ніж віддати себе Богові. А коли ми віддаємо і себе, і те, що в нас є, Богові, ми всього лиш віддаємо Йому те, що належить Йому. «Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були» (Лк. 17:10). Не пишімося тим, що ми жертвуємо, і не порівнюємо себе з іншими.

11. Жертвування – це завжди ознака любові. «Не кажу це як наказа, але пильнію інших досвідчую щирість любові й вашої» (2 Кор. 8:8). Павло говорить: «І все-таки я вам не наказую». Якщо пастор наказує членам церкви жертвувати по 100 гривень щомісяця або щотижня, це суперечить Біблії. Таке жертвування «з-під ціпка» не буде до вподоби Богові. Нам ніхто не наказує, але Бог говорить: доведіть свою любов до Мене і до братів. Ми можемо давати не проявляючи любові, але ми не зможемо любити не даючи. Слово «любов» (аґапе) означає щиру, вірну, жертвувальну любов без умов, на яку ніщо не впливає. Чим більше ми любимо, тим більше даємо.

Отже, рівень наших пожертвувань може показати рівень нашої любові до Бога. Хтось скаже, що любить Бога, але навіщо Йому щось давати? У Нього і так усе є. Так, у Нього є все, проте свою любов до Бога ви покажете, жертвуючи для своїх братів і сестер: «Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Ів. 4:20). Любов завжди проявляється у ділах і діях. Якщо ми думаємо, що справжня, щира любов полягає лише в почуттях, то будемо розчаровані. Любов вимірюється саме нашими вчинками, які можуть і не залежати від почуттів. Адже є люди, яких ми любимо незважаючи на почуття до них, наприклад, наші рідні. Наша любов до них доводиться не тим, що ми щоразу кидаємось їм на шию, а тим, що ми готові зробити для них.

Ніякі труднощі, ніякі гоніння, бідність чи проблеми не можуть перешкодити щирому жертвуванню. Його основні прикмети – воно щедre, у міру сили і понад силу, добровільне, сприймається з радістю, як привілей, у послуш'ї й покорі Божій волі і є доказом любові до Бога і Його народу. Бог бажає навчити нас такому жертвуванню. Він обіцяє, що не забуде нашої прямиодушності і щедрості «А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому вільний достаток, збагачувалися всяким добрим учинком» (2 Кор. 9:8). Власне, на землі ми саме для того, щоб показувати людям характер нашого Небесного Отця. Ми не знаємо, коли закінчиться наш земний шлях, але можемо присвятити Богові ті ресурси, які маємо вже зараз.

Підготував Олег Карп'юк.

І ГРОШІ

Божо благодать у їхніх серцях викликала таку щедрість. (Бог спас мене по Своїй благодаті, і я перед Ним у такому боргу, що ніяких грошей не вистачить, аби його повернути).

Невіруючі люди теж часто жертвують. Але їхній дар перебуває на людському рівні щедрості. Вони не здатні на екстраординарні подарунки, тому що не знають, як екстраординарно дає Бог.

Деякі християни не дають по благодаті, тому що їхня любов до тимчасового, до світу, набагато сильніша, ніж любов до вічного. Вони міцно тримаються за своє багатство, тому щоразу перед ящиком для пожертв їм доводиться чинити запеклу боротьбу із собою. А пожертвувавши, вони ще довго згадують, скільки дали чи не дали, і думають, на що могли б ці гроші витратити.

Такі християни не відповідають на заклики благодаті, яка працює в їхніх серцях. Щедрий дар, готовність жертвувати – це результат спасаючої благодаті. Благодать завжди приводить до пожертви. Погляньмо, як діє Павло. Він подає македонян за приклад вірних Богові християн, котрі щедро жертвують для братів. Але при цьому підкреслює тільки Божу благодать. Інакше кажучи, він радить нам брати приклад з македонян, але виключає всі людські заслуги – «вони це зробили тільки по Божій благодаті».

Та сама благодать діє і в наших серцях. Як македоняни, ми можемо й повинні жертвувати, бо теж одержали благодать, яка змінює, перероджує, яка прийшла від Бога.

2. Дар македонян не залежав від проблем і нестатків – «що серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирості» (2 Кор. 8:2). Де ще можна побачити жертвоність, як не в труднощах? Думаєте, у македонян не було проблем? Македоняни переживали гоніння і від юдеїв (Дії 17), і від язичників і не могли очікувати на похвалу. Чим старанніше вони служили Христу, тим жорстокіше їх переслідували. Пожертвування не вирішувало їхніх проблем, а

їхньому дару (2 Кор. 8:2). Говорячи про вбогість, Павло використовує ті самі слова, якими описаний вбогий Лазар у Лк. 16. І от з такої глибокої вбогості македоняни щедро давали. Вони жили вірою в Божу обітницю, а не баченням своєї бідності.

Іноді люди говорять: «Я б пожертвував більше, якби в мене було». Але я цьому не вірю. Жертвування не залежить від того, що ви маєте, це дія серця.

Македоняни не бажали більшого, не очікували більшого, вони просто давали зі своєї вбогості. Ісус сказав: «Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий» (Лк. 16:10). Якщо ви не жертвуєте через те, що маєте мало, то ви ніколи не почнете жертвувати, одержавши багато.

5. Македоняни жертвували щедро і щиро. Павло говорить про багатство їхньої щирості. «Щирість» буквально означає «простота, прямиодушність, протилежність двоєдушності». Македоняни були багаті на простоту серця, і тому жертвоні. Знаєте, чому двоєдушна людина не щедра? Вона думає: «Я звичайно розумію, що ви бідуєте, але мені потрібно подбати і про себе. У мене теж є потреби». Оце двоєдушність. Коли ви ніби й думаєте про інших, проте про себе турбуєтесь більше, коли ніби й хочеться допомогти іншим, а таки шкода позбавляти себе чогось. І ви ніби паралізовані, серце рветься у два різні боки.

А прямиодушність і простота – це коли ви ставите потреби інших вище за свої. Як македоняни, які поставили потреби єрусалимлян вище за свої. Вони були щедрі для Бога, як вдова, котра поклала останні дві лепти в храм. Їхня любов до Ісуса Христа і Церкви, до братів і сестер, зміцнювала їхню впевненість у тому, що Бог подбає про їхні потреби за Своїм багатством і щедрістю. Нехай же Бог дасть і нам таку впевненість.

коринтян. Вони заохочують один одного. Так і повинні бути між церквами. Адже немає ідеальних церков, де все йде без проблем у будь-якій сфері служіння. В одних з жертвуваннями затримка, у тих – із дитячим служінням, у тих – із лідерами. І заповідальність одних церков обов'язково заохочує інших до того ж. Це біблійний принцип. Він діяв 2000 років тому, діє і тепер.

7. Македоняни давали в міру сили. Це дуже важливо. Це значить відповідно до своїх здібностей і можливостей. Кожен давав, скільки міг дати. «Бо коли є охота, то приємна вона згідно з тим, що хто має, а не з тим, чого хто не має» (2 Кор. 8:12). Бог не очікує, щоб ми давали те, чого у нас немає. Даваймо, скільки можемо, даваймо з того, що в нас є. Бог не встановлює конкретну суму або певний відсоток. Подивімося на македонян. Вони не турбувалися тим, що через убогість могли пожертвувати менше, ніж, скажімо, коринтяни. Вони просто давали, що могли.

Павло теж не встановлював конкретних сум. «А першого дня в тиждень нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду» (1 Кор. 16:2). Як можна це застосувати у своєму житті? А дуже просто. Щоб не розлучатися з великою сумою за один раз, жертвуймо кілька разів на місяць, щотижня – скільки Бог покладе нам на серце. Натомість часто

й багатіє багатьма подяками Богові» (2 Кор. 9:12).

9. Македоняни розглядали своє жертвування не як тяжкий обов'язок, а як великий привілей. «Із ревним благаанням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святим» (2 Кор. 8:4). Вони сильно просили апостолів прийняти їхні пожертвування для церкви в Єрусалимі.

Слово «просили» (деомаї) кілька разів зустрічається в Біблії і перекладається як «молити, благати, молитися». Вони наполегливо просили і благаали. До речі, основа слова «део» означає «зв'язувати, сплутувати». Македоняни не давали Павлові і кроку ступити, поки він не взяв їхній дар для церкви в Єрусалимі. Вони знали: можливість пожертвувати – привілей від Бога, і не хотіли її упустити.

Задумаймося: коли ми приходимо до церкви, чи бажаємо у першу чергу щось дати (час, співчуття, допомогу), чи тільки й чекаємо, що до нас підійдуть, нас потішать? Не чекаймо, шукаймо самі можливості, щоб дати, пожертвувати, розглядаймо це як великий привілей. Молімо Бога, щоб Він посилав нам можливості для пожертви. Пам'ятаймо: тим самим ми служимо Самому Господу Христу.

«Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладін світу. Бо Я голодував був, і ви нагодували Мене, прагнув, і ви напоїли

Меннонітські поселення в Україні

3 ІСТОРІЇ ХРИСТИАНСТВА

Внаслідок російсько-турецької війни 1768-1774 років російські війська захопили Крим. У 1792 році його приєднали до Російської імперії, а значна частина татарського населення з півдня України емігрувала до Туреччини.

Катерина II і її уряд починають політику щодо заселення цих земель. Щоб привабити якомога більше поселенців, видаються маніфести й укази, в яких їм надаються важливі права. Це приваблює багатьох іммігрантів з Голландії, Німеччини і деяких інших країн. Найбільш масовою хвилею поселенців були менноніти. У своїх країнах ці віруючі зазнавали релігійних утисків і тому більше за інших були схильні шукати кращої долі для себе і своїх дітей. Німеччина і Голландія були одними з найбільш розвинених європейських країн, і тому російський уряд був зацікавлений саме в такій категорії переселенців.

1787 року Катерина II видає іменний указ і юридично закріплює за меннонітами значні пільги, яких не мали інші колоністи. Меннонітам дозволяти свободу віросповідання, надавали значну матеріальну допомогу при переїзді і поселенні. Кожна сім'я у власне розпорядження одержувала 65 десятин землі (1 десятина — 1,09 гектара). Інші пільги — звільнення від будь-яких податків протягом десяти років, права на будівництво фабрик, на вільну торгівлю, самоврядування і власну юрисдикцію, звільнення від військової служби. В указі була тільки одна заборона — на ведення релігійної пропаганди серед представників інших християнських віросповідань.

Без сумніву, такі сприятливі обставини привели до активного збільшення кількості меннонітських колоній і самих віруючих. Перші менноніти появилися в Україні ще в 70-х роках XVIII століття. У 1789 році багато їх оселилися в урочищі Хортиця. Найактивніша меннонітська імміграція почалася на початку XIX століття і тривала до 40-х років того століття.

Ця імміграція була дуже вигідною для Росії, тому що менноніти привозили з собою худобу, сільськогосподарське знаряддя, сортовий насінний матеріал, тобто, висловлюючись сучасною мовою, інвестували в російську економіку.

Протягом XIX століття меннонітські поселення переживають бурхливе економічне і демографічне зростання. До кінця 70-х років чисельність їх досягла 90 тисяч осіб. У 1888 р. тільки в Маріупольському повіті їм належало 500 тисяч десятин землі (з 650 тисяч, які були в усьому повіті). У реєстрах майна, яким володіли менноніти, можна знайти виробничий інвентар, від якого не відмовились би і сучасні господарства: одно- і багатолемішні плуги, дискові плуги, культиватори, сівалки, снопов'язалки, косарки, кінні, парові, двигунні молотарки, віялки, машини для прання і т. д. На початку XX століття цей список поповнили велосипеди, мотоциклетки та автомобілі.

Один очевидець, відвідавши Херсонщину, писав: «Виїжджаючи в колонії... почувашся мовби перенесеним в інший край. Побачене тут...

різко відрізняється від побуту інших поселенців. Поселення розміщені правильно, з достатніми інтервалами; між будинками ростуть фруктові сади, а поблизу поселень — лісові насадження... Будинки переважно кам'яні... Колонії — це, можна сказати, велика дослідницька ферма і зразкове господарство».

Україна на рубежі XIX-XX століть, як відомо, стала одним із найрозвиненіших сільськогосподарських регіонів Європи. У цьому була і частка праці меннонітів. Особливо великою ця частка була у впровадженні нових технологій. Великий вплив мали менноніти і на промисловість. Річний грошовий обіг деяких підприємств, якими володіли менноніти, становив мільйони рублів.

Меннонітські колонії в Україні були повторенням економічного експерименту, який у XVIII столітті почався в деяких європейських протестантських країнах і привів до виникнення капіталістичних держав.

Спочатку меннонітські колонії вели досить ізольоване від решти суспільства життя. Але поступово ця ізоляція послаблювалася. Менноніти наймали багато робітників серед місцевого українського населення, особливо на сезонні сільськогосподарські роботи. Бажаючих потрапити на такі роботи було достатньо, оскільки заробітки були дуже високі. За рік можна було заробити до 150 рублів. Для порівняння найвищий заробіток того часу (70-ті рр. XIX ст.) був у металургійній промисловості, де кваліфіковані робітники одержували 24-30 рублів на рік, а некваліфіковані — 16-23 руб.

Багато українців, працюючи у меннонітів, відвідували їхні молитовні зібрання, пізнавали ази протестантського вчення і ставали його прихильниками. Велику роль у розвитку протестантських ідей в Україні відіграли також благодійні проекти меннонітів. Вони будували багато шкіл, лікарень, притулків не лише для своїх одновірців, але й для місцевого населення. Меннонітські поселення стали доброю основою для розвитку баптизму в Україні. Починаючи з 60-х рр. XIX століття досить багато меннонітів стали баптистами і відіграли важливу роль для дальшого поширення баптизму в Україні і Росії. Багато з них стали баптистськими лідерами, оскільки мали добру богословську освіту.

Баптизм уже не був таким ізольованим від суспільства, як меннонітизм. Здебільшого баптистами було місцеве населення царської Росії. У другій половині XIX — початку XX ст. баптизм пережив гоніння з боку Православної Церкви і царського уряду. Їх висилали, кидали в тюрми, били і не дозволяли проводити зібрання, їх штрафували і позбавляли майна, через що цілі сім'ї вмирили від голоду. Але кількість їх прихильників все одно зростала. Людей вабила та моральна чистота, яку вони бачили в нових віруючих.

Не останню роль в цьому відіграли менноніти — послідовники Менно Симона — скромного голландця, який присвятив своє життя відстоюванню біблійних істин.

Сергій Пушкар.

КРЕДИТ: комусь допомагає, а комусь — шкодить

— Нарешті я зможу купити собі новий телевізор. Мені дають кредит! — радісно повідомив мені приятель. А втім, сьогодні цим вже нікого не здивуєш. Споживацьке кредитування ввійшло в наше життя всерйоз і, як виглядає, надовго. Далека мрія стала реальністю — ми приєдналися до світу нових можливостей. Або — одержали сьогодні ще не зовсім усвідомлену частку життя в борг.

З перших рядків хочеться відразу розставити всі крапки над «і». Автор цих рядків не проти кредиту як такого. Більше того, сам я користуюся цією зручною можливістю. Але все-таки є певні міркування, які спонукають поглянути на питання кредиту з другого боку. З боку його небезпеки.

Нові фінансові можливості

Один з основних аргументів кредитних організацій, які спонсорують наші придбання, звучить просто: кредит розширює фінансові можливості людини. Однак зрозуміло, що це не що інше, як рекламний хід. Насправді з моменту оформлення кредиту ти не одержуєш великих грошей. Зарплата не виросла, витрати не зменшилися (а навіть навпаки) — ти явно не став багатшим, якщо не враховувати того взятого в борг придбання, за яке ще доведеться розплатитися. Фінансові можливості не стали більшими. А ось жити ти почав нібито трохи краще. Саме це і приваблює в кредиті нас, простих споживачів.

«Ти можеш користуватися цим прямо зараз!»

Це головний лозунг прихильників кредитування. Приваблива можливість

— заперечити тут нічого. Однак не треба забувати народну мудрість: у борг береш чужі гроші, а віддавати доведеться свої. Тому так легко оформити кредит. Підписав папірці — і комп'ютер, пральна машина, газова плита готові до встановлення. Ну, а потім починаються сірі будні. Щомісячні походи в банк, бажання якомога швидше розплатитися, надії на підвищення зарплати. А вже тепер до оплати за житло, за стаціонарний і мобільний телефони, за Інтернет, за електроенергію доводиться додавати і внески за кредит. А жити гірше, ніж колись, вже не хочеться.

Через два-три місяці новинка, куплена в кредит, перестає бути новинкою, і ти раптом виявляєш, що у всіх навколо мобільники з кольоровими дисплеями, а в сусідів по сходовій клітці ввечері домашній кінотеатр створює «ефект повної присутності». Що ж, відставати від життя не можна, треба купувати. Як? У кредит!

Виплати банку дисциплінують

Значна частина тих, хто регулярно користується кредитом, висловлює таку думку. І це без сумніву так. За результатами багатьох розмов вдалося з'ясувати, що найчастіше люди не здатні надбати більш-менш значну суму для придбання бажаного предмету. Усі гроші «продаються». Як не ховай від себе накопичення, далі ощадкнижки не сховаєш. Тому простіше придбати що-небудь в кредит, а потім (за договором з банком!) стати добросовісним платником. Допомогає, по собі знаю. Але багатьох і борг перед банком ні до чого не зобов'язує.

Взяти, наприклад, американське суспільство, яке попереду нас щодо кредитування. Там повсюдно використовуються кредитні карточки — це ніби гаманець, в якому в тебе завжди є гроші. Закінчилися гроші — банк підкав. Появилися — банк зняв. Жодного зволікання — довідки про зарплату не треба, гарантів не вимагається. Однак дозволю собі навести деякі витяги з російськомовного американського сайту, що займається консультуванням тих, що прибули до США: «Вибираючи кредитну карточку,

вирішіть спочатку питання про те, чи потрібна вона вам взагалі. Звичайно, такий вид оплати товарів і послуг дуже зручний, але він сильно стимулює значну втрату грошей і може призвести до втрати контролю над вашим бюджетом. «Кредитоманія» стала серйозною хворобою багатьох американських сімей і призвела їх до розорення. Тож якщо ви не впевнені, що можете стримати «споживацький імпульс» і відмовитися від придбання не дуже потрібних речей, радимо вам не запроваджувати кредитні карточки взагалі чи, у крайньому разі, обмежитися платіжними карточками».

Брати чи не брати кредит?

Брати чи не брати кредит — невже так стоїть питання? Спробуємо перенести це в іншу площину. Якщо ти не можеш сам щомісячно відкладати якийсь, хоч би найменший, відсоток від своїх фінансових надходжень, то чи можеш бути тоді впевненим, що значно більший відсоток щомісячно віддаватимеш банкові? Чи не доведе це тебе до фінансової кризи і втрати доброго імені? «Добре ім'я краще за найбільше багатство, — вчить Біблія. — Добра слава краща за срібло і золото».

І зберегти добре ім'я, і облаштувати свій дім — здатність зробити все це при-

хована, на мій погляд, у здатності внутрішнього самоконтролю, в умінні видобувати «коштовне з мізерного», у здатності «споживацького» терпіння і в милосердному серці, яке ділиться з ближніми тим, чим благословив його Господь.

Денис Платонов.

Хто має вуха, нехай чує

Я вже давно вважаю себе християнкою — вже років з десять, не менше. Саме з того моменту, як зрозуміла, що мені потрібен хтось, хто може вгамувати мій страх перед вічністю. І коли я почула про Ісуса Христа, то вхопилася за цю звістку як за рятувальне коло. Я була вдячна кожній людині, яка могла сказати мені слово про Христа, засвідчити про Його любов, відповісти на мої численні запитання. І кожне слово зігрівало мою душу і, як мені здавалося, проростало в мені. Але в один «прекрасний момент» я зрозуміла, що всі слова, які я чула, були посяяні на камені, і зійшло сонце... Далі ви самі знаєте. Але чому?

Я досить чутлива людина, люди кажуть, що в мене добре серце. Тоді чому немає плоду? Чому так швидко вимірюється посяяне зерно? Хто мені відповість, де знайти правду?

І я відкрила книгу, яка довгий час лежала то на книжковій полиці, то на тумбочці біля ліжка, — книгу, що безліч разів перекладалася з місця на місце. Яке відкриття! Я все це знаю, я все це чула, багато людей намагалися пояснити мені все це. І багато разів я чула, що віра від слухання, а слухання від Слова Божого. Але тепер я зрозуміла, що, виявляється, слухати

можна не тільки вухами, а й серцем.

Знаю, що в кожного свій досвід пізнання Бога, кожен може розповісти свою історію, але, можливо, комусь допоможе саме моя сповідь.

Я почала читати Євангеліє, розділ за розділом, повільно прислухаючись до кожного слова, і зробила для себе відкриття — коли я слухала Слово Боже від людей, я наповнювала свій розум, а коли сама почала читати, почала наповнювати своє серце.

Під час читання я почала ставити собі запитання. Точніше, не собі, а Тому, Хто в мені. Хто Ти? На кого Ти схожий? Боже, допоможи мені ужитися з Ним, навчи мене смиренню і мудрості. Адже я відчуваю, що Він сильніший за мене, бо чого хочу, того не роблю, а чого не

хочу, те роблю. Бідна я людина! Але, виявляється, не я перша. Виявляється, і святий апостол Христовий відчував те саме! Боровся з собою. І завжди перемігав! А я?..

Боже, дякую Тобі за цю святую книгу. Дякую, що наповнив Духом Святим кожне її слово. Дякую, що відкрив мої духовні вуха. Адже Ти сказав: «... Хто має вуха, нехай слухає». Дякую, Ісусе Христе, що Ти зцілив мене від глухоти, і тепер я не тільки вірю, але й знаю, що Ти вчора, сьогодні і повіки Той Самий. Ти викладаєш в руки кожному Своему послідовнику гострий меч Слова Божого. І тепер я знаю, що Ти дав мені все для того, аби я могла вижити в цьому страшному світі — пояс істини, броню праведності, взуття благовісту, шолом спасіння, щит віри. Я знаю, що маю силу відбивати напади того, хто править цим світом. І коли прийде мій час, то Ти, Ісусе, заступишся за мене перед Небесним Отцем за всі мої гріхи, падіння та слабкості, які я через своє невір'я вчинила на землі.

Одне, про що шкодую, — це те, що з більше як десяти років свого християнства я лише рік як придбала віру. Ту, що від слухання.

Лариса Шингера.

Черкаська обл.

Люди з трояндами

Джон Бленчерд встав з лавочки, поправив свою армійську форму і почав пильно вдивлятися в натовп людей, що проходив через центральну привокзальну площу. Він чекав на дівчину, серце якої він знав, а обличчя ніколи не бачив. Він чекав на дівчину з трояндою.

Усе почалося 13 місяців тому в одній із бібліотек Флориди. Його сильно зацікавила одна книга, але не стільки тим, що в ній було написано, як помітками, зробленими на полях. Почерк виказував вдумливу душу і проникливий розум.

Доклавши всіх зусиль, Джон знайшов адресу колишньої власниці книги. Міс Голіс Мейнел жила в Нью-Йорку. Він написав їй про себе і запропонував листуватися.

Наступного дня його призвали на фронт. Почалася Друга світова війна. Протягом наступного року вони добре пізнали одне одного за листами. Кожен лист був насінинкою, що западала в серце, як у родючий ґрунт.

Джон попросив її фотографію, але вона відмовила. Вона вважала, що коли його наміри серйозні, то те, як вона виглядає, не має великого значення.

Коли настав день повернутися до Європи, вони призначили свою першу зустріч — о сьомій годині на центральному вокзалі Нью-Йорка.

«Ти впізнаєш мене, — писала вона. — На моєму жакеті буде приколена червона троянда».

Рівно о сьомій він був на вокзалі і чекав на дівчину, серце якої він полюбив, а обличчя ніколи не бачив.

Ось що він сам пише про те, що відбулося далі.

«Мені назустріч йшла дівчина — я ніколи не бачив нікого вродливішого: струнка фігура, довге світле волосся хвилями

спадало на її плечі, великі голубі очі... У своєму блідо-зеленому жакеті вона нагадувала весну, що тільки-но повернулася. Я був такий вражений, побачивши її, що попрямував до неї, зовсім забувши подивитися, чи є в неї троянда. Коли між нами залишилося кілька кроків, дивна посмішка появилась на її обличчі.

«Ви заважаєте мені пройти», — почув я.

І тут відразу за її спиною я побачив міс Голіс Мейнел. На жакеті її палахкотіла

яскраво-червона троянда. Тим часом дівчина в зеленому жакеті відходила все далі й далі.

Я подивився на жінку, що стояла переді мною. Жінку, якій було вже далеко за 40. Вона була не просто гладка, а дуже гладка. Старий, вицвілий капелюшок приховував тонке сіре волосся. Гірко розчарування наповнило моє серце. Здавалося, я розривався навпіл, таким сильним було моє бажання повернутися і піти за тією дівчиною в зеленому жакеті,

і в той же час настільки глибокою була моя прив'язаність і вдячність цій жінці, чий листи давали мені силу і підтримку в найважчий час мого життя.

Вона стояла там. Її бліде обличчя виглядало добрим і щирим, її сірі очі світилися теплим вогником.

Я не вгавав.

У руках я стискав маленьку синю книжечку, за якою вона повинна була пізнати мене.

«Я лейтенант Джон Бленчерд, а ви, очевидно, міс Мейнел? Я такий радий, що ми змогли нарешті зустрітись. Чи можу я запросити вас на вечерю?».

На обличчі жінки появилася усмішка.

«Я не знаю про що ти, синку?» — відповіла вона. — Але та молода дівчина в

зеленому жакеті, яка щойно йшла тут, попросила мене приколотися до троянди. Вона сказала, що коли ви підійдете і запросите мене на вечерю, то я повинна сказати вам, що вона чекає вас в сусідньому ресторанчику. Вона сказала, що це було свого роду перевіркою».

Джон і Голіс одружилися, але на цьому історія не закінчується. Тому що це якоюсь мірою історія кожного з нас. Усі ми у своєму житті зустрічали таких людей, людей з трояндами. Непривабливих і забутих, неприйнятих і відкинутих. Тих, до кого зовсім не хочеться підходити, кого хочеться обійти поскоріше. Їм немає місця в наших серцях, вони десь далеко в закутках нашої душі.

Голіс влаштувала Джону перевірку — тест на вимір глибини його характеру. Якби він відвернувся від непривабливого, він втратив би любов всього свого життя. А це саме те, що часто робимо ми, — відкидаємо і відвертаємося і цим самим відмовляємося від благословень Божих, затаєних в людських серцях.

Зупиніться. Подумайте про тих людей, до яких вам нема діла. Вийдіть зі своєї теплої і затишної квартири, поїдьте в центр міста і дайте канячку убогому. Підійть в дім перестарілих, присядьте поруч зі старою жінкою і допоможіть їй донести ложку до рота під час їди. Сходіть в лікарню і попросіть медсестру привести вас до того, кого вже давно не відвідували. Вгляньтеся в непривабливе і забудьте. Хай це буде вашою перевіркою. Пам'ятайте, що ті, кого зневажає) світ, носять троянди.

Макс Лукадо.

Найдавніші докази

У жовтні 2002 року в біблійній археології трапилася сенсація. Один із тель-авівських колекціонерів Оded Голан запросив до себе французького філолога, професора Сорбонни Андре Лемера, щоб той вивчив його експонати. Розглядаючи стародавні предмети, Лемер зацікавився написом на кам'яній урні. На одній із її стінок вирізано арамейською мовою: «Яків, син Йосипа, брат Ісуса». Вік урні — не менше двох тисяч років.

Почалися дослідження. І що встановили вчені? Лемер датує напис 63 роком по Р. Х. На це є історичні вказівки. У першому столітті нашої ери через велику густоту населення і необхідність економити місце на кладовищах у євреїв появилася традиція переносити зітлілий прах своїх померлих із поховальних печер в асуарії. Ці прямокутні ашкіки-урни, зроблені з місцевого вапняку, складувалися в печерах. Така практика припинилася після зруйнування єврейського храму в 70 році по Р. Х., що точно відомо.

На ще одну історичну віху вказує археолог Віверінгтон: «За істориком Йосипом Флавієм, Яків жив і помер в Єрусалимі, а знахідка асуарія показує, що він був і похований в Єрусалимі, а не у своїй рідній Галілеї». За свідченням Флавія, Яків був вбитий в 62 році по Р. Х., що приблизно збігається з передбачуваною датою виготовлення урни. Всередині асуарія не знайдено самих кісток Якова — першого єпископа Єрусалима, тому що християни, що втекли з міста під час Юдейської війни, могли взяти останки з собою, щоб не допустити їх осквернення римлянами.

Тепер про зміст надпису. Хоч всі три ймення (Йосип, Яків, Ісус) були досить поширені у стародавні часи, але статистична можливість їх появи в такій комбінації (батько, син, брат) малоймовірна. До того ж згадка про брата на асуарії — взагалі рідкісна. Це все одно, якби сьогодні на пам'ятниках писали не тільки прізвище, ім'я і по батькові (нагадування про батька), але також повідомляли про сестер і братів покійного. Це нечувано нині, і це було нечуванем тоді, в Єрусалимі I століття по Р. Х. З цього випливає, що згаданий в надписі Ісус був вельми і вельми знаним для євреїв того часу. Ним міг бути лише один син Йосипа і брат Якова — Ісус Христос.

Дослідження тривають до сьогодні, і появляються все нові факти. Експерти знайшли сліди червоної фарби (нею прикрашали урни якраз в період 50-70 рр. по Р. Х.). Спеціалісти Тель-Авівського університету провели ретельний статистичний аналіз всіх Яковів, що жили тоді в Єрусалимі. Відповідь одна — це той самий Яків.

Надписи на асуаріях і раніше підтверджували оригінальність біблійних подій. У 1990 році за надписами була знайдена могила Кайяфи, первосвященника, який видав Ісуса римлянам. А близько 40 років тому археологі знайшли надпис на пам'ятнику, в якому згадувалось ім'я Понтія Пилата.

Уявіть таку картину: ви йдете центральною частиною міста, і раптом на вас кидається величезний лев. Що ви будете робити? Мабуть, побіжите з криком: «Господи, врятуй мене!». Однак сьогодні так не реально — ведмеді чи леви давно вже вулицями не ходять. Тому про такого роду небезпеку ми навіть не задумуємося.

У Біблії є такі слова: «Лев на дорозі! Лев на майдані!» (Прип. 26:13). На жаль, у кожного з нас не бракує недоліків, які заважають продуктивно жити і розвиватися. Від них треба звільнитися, необхідно, щоб вони не руйнували життя і не призвели до кризи. Деякі недоліки ми помічаємо, говоримо про них, деякі не бачимо взагалі, а якісь навчилися приховувати. Однак, все-таки, важливо навчитися проводити профілактику у своєму житті.

10% чи 100%?

Бог заклав у кожного з нас величезний потенціал, щоб ми могли розкрити його, розвинутися і мати успіх. Спостереження показали, що 95% людей, що живуть на землі, використовують не більше 10% всього потенціалу і ресурсів, закладених в них. 90 відсотків, що залишилися, вбиваються людськими слабкостями, егоїстичними бажаннями, залежностями, нерозумними захопленнями і звичками. Один з таких недоліків — лінощі. Через них людина недоотримує для себе і не може прислужитися іншим в середньому на 90%.

Уявіть, що ви постійно втрачаєте 90% зарплати. Одержуєте п'ять тисяч, а могли б мати ще 45. Наскільки краще ви жили б, якби мали усе. Задумайтеся, що ваш успіх на роботі, в бізнесі, в господарстві — це всього-на-всього лише 10%. Якщо це так, то, можна припустити, що ви будете обурюватися, добиватися справедливості. Але оскільки це відбувається в невидимому вимірі, то людина погоджується і живе в поразці.

Уявіть, що ви посадили картоплю. Вона виросла, але через лінощі замість десяти мішків ви викопали лише один. Хоч весь урожай справедливо належить вам. Хто винен у цьому випадку?

Лев і лінощі

Не лев на майданах, а лінощі. Саме через лінощі людина дуже багато втрачає. Кризи, недоліки, обмеженість, розчарування — усе це через те, що ми не прагнемо перемогти недоліки, непотрібні захоплення, погані звички, залежність, яка врешті-решт стає господинею нашого життя і диктує свої умови в усіх сферах життя. На жаль, найбільша перешкода для людини — вона сама, її лінощі, неосвіченість і небажання змінюватися. Усі ми прагнемо любові і щодо себе вимагаємо стовідсоткової уваги, турботи, розуміння, доброго ставлення. Але якщо самі віддаємо своїм близьким лише 10 відсотків — у дружбі, в роботі, у служінні, в поклонінні, у відданості, чи будуть повноцінними наші стосунки? Звідси криза в стосунках, у дружбі, в довірі.

95 відсотків людей, які в багатьох сферах могли б досягти успіху, змінити ситуацію, просто сказали: «Це для мене недоступне, неможливе». Можна багато працювати фізично, дуже втомлюватися, навіть надіравати здоров'я і при цьому бути лінивим — лінивим у розвитку свого інтелекту, своїх здібностей. Це відбувається, коли нам ліниться вчитися, коли не приймаємо порад, проявляємо нехит у розвитку творчості, побудові комунікацій, у духовних питаннях. Ми інколи лінуємося віддати навіть десятину, бо нам важко бути жертвним, посвяченим. У підсумку отримуємо наступне: усе життя працюємо в поті чола — для дірявого гаманця. Це результат того, що ми пропустили важливі моменти в житті. Де полінувалися попрацювати над собою, там настала криза.

Лев на дорозі

Лінощі — це недолік?

У Біблії з цього приводу написано: «Даремно вам рано вставати, допізна сидіти». Ліновець каже: «Лев на дорозі, лев на майдані». Нам здається, лінощі — невеликий недолік, а Біблія подає їх у вигляді лева. Коли приходять лінощі, життя людини змінюється: там, де вона могла б мати успіх, все помирає, засихає, занепадає. «Дорога лінивого до терновиння», — так говорить Біблія. Якщо тобі все здається неможливим, нереальним, непосильним, у всьому ти бачиш перешкоди, діагноз твого стану — лінощі. Це той лев, з яким треба боротися. Бо якщо не здолати його, можна так і померти в неосвіченості, злиднях і обмеженості.

На жаль, багато людей мало звертають уваги на цей недолік, вважаючи, що це не впливає на питання спасіння і Божого прощення. Але це впливає на наш стан, на наш спосіб життя, і чи варто через це втрачати те, що Бог для нас запланував? Треба задуматися над цим і звільнитися від лінощів. Якщо людина лінива духовно, то в неї відсутні віра, жертвовність, посвята, вірність, постійність, стабільність. Така людина стає заручником обставин. Якщо у всьому шукаєш причину замість можливостей, значить, ти став лінивим. Серед багатьох причин щось не робити знайди можливість, щоб це зробити.

Зупинка до смерті подібна

«Лев на дорозі». На дорозі не будинок зводимо, не сад розбиваємо, не город копаємо. Дорога завжди означає напрямок руху. В усіх сферах, в яких очікуємо результатів, повинен бути рух. Лінощі, ніби лев, припиняють рух — у серці, в розумі, у душі — у всьому естві. Вони вбивають всі бажання, здібності, можливості, творчість. Вони обмежують. Одна з причин, через яку ми перестаємо рухатися, — це лінощі, лев, що появилася на дорозі. У когось «лев» у сім'ї, у когось — в стосунках, у когось — на городі, на кухні, у фінансах, в здоров'ї. Декому неприємний «лев», але їм добре, що він є, тому що на все є причина: комусь не зателефонувати, кудись не поїхати, щось не зробити. Коли лінивий не знаходить жодної причини, він користується відомим прийомом — ображається. Однак це прямий шлях до поразки.

І це серйозне запитання, на яке доведеться відповідати перед Богом. Рано чи пізно або «лев» вб'є тебе, або доведеться вбити його.

Вижени лінощі — відійде страх

Дорога — це місце, де відбуваються процеси, і на жаль, багато з них були залишені через дрібниці. Майдан — це подія, факт, результат, підбиття підсумків. Після перемоги люди завжди збиралися на майдані. Але якщо на майдані лев, значить, перемоги нема, нема результатів, нема радості, нема свята, лише сірі будні, які нас вбивають. Ми були невірними в русі, зустріли «лева», і нам ліниться навіть сміятися, відзначити свято, якусь подію. Лінощі, які ми виправдовуємо, диктують нам свої умови. Нам здається, що ми просто хочемо відпочити, виявляємо гуманність щодо себе. Але відпочинок і лінощі — різні поняття. Лінощі — це руйнівна сила. Відпочинок — творча.

Багато людей не роблять того, що могли би зробити, тому що бояться, а причиною страху є лінощі. Звільнення від лінощів, і страх мине. Якщо лев на майдані, значить, хтось випустив цього лева. І хтось повинен його спіймати. Звільни дорогу, майдан, своє серце, розум, зруйнуй твердиню, інакше прийде руйнування і якогось дня ти станеш жертвою свого стану. Нехай не лев буде на твоїй дорозі, але ти будеш на своєму місці, яке визначив Бог. Хай Бог буде на троні твого серця.

Юрій ДЕГТЯР.
Християнська газета «Діло віри».

Чи цікавлять Бога технології?

Проголошення Євангельської Звістки — це пряме виконання Великого Доручення: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:15). Звістку треба донести до населення всього світу! Що ми сьогодні можемо сказати у відповідь на цей виклик? Чи змогли ми — церква Божої — донести Євангелію хоча б до всіх жителів свого міста?

Сьогодні активно ведеться полеміка щодо того, чи годяться для благовісту телебачення, радіо, Інтернет. Це правда, сама Звістка не змінилася. Люди теж не змінилися, їх основні потреби ті самі із століття в століття. Люди ні все ще хочуть бути коханою, шанованою, зрозумілою і потрібною. Однак час, в який ми живемо, змінився. Загострилася конкурентна боротьба за увагу людей, став іншим образ сприйняття фундаментальних істин, засвоєння життєвих позицій, світосприйняття. Помінялись і методи впливу на свідомість людей.

Для християнського журналіста суть всього — Євангельська Звістка. Головне завдання — передати її своєму поколінню. Але як сьогодні це робити? Бога не цікавлять технології. Його хвилює, щоб Євангелію було передано якомога більшій кількості людей, якомога ефективнішим шляхом і якомога швидкими темпами.

Можливостей для цього сьогодні багато. Наприклад, ти можеш зателефонувати будь-якому абоненту і сповістити Євангельську Звістку. Або можеш розповісти сотням людей про спасіння у своїх листах. Можеш копіювати аудіо- і відеокасети, диски і роз-

давати їх. Можна також написати цікаву статтю в газету і таким чином досягнути кілька тисяч людей. А можна, використовуючи телевізійну камеру, мікрофон, супутник, промовляти до сотень тисяч людей одночасно.

Спрямовуючи технологічні дива на Божу діло, ми можемо охопити Новою величезну кількість людей. Тому церква повинна тримати свій перст на пульсі часу і використовувати інструменти, які Бог дав нашому поколінню, щоб діло Боже йшло вперед такими темпами, які Він спочатку запланував.

Якщо діти цього світу годинами проводять час в розробці стратегій, не сплять ночами, не даючи спокою ні собі, ні іншим, вкладають всю душу і здібності в те, щоб їх бізнес процвітав і приносив великі прибутки, то чи не повинні ми, християни, не жалюючи своїх сил, розробляти дієві і ефективні плани для поширення найважливішої новини у світі таким чином, щоб це принесло плоди на славу Божу і на спасіння людей? Невже це суперечить Біблії?

На закінчення дещо провокаційне запитання. Якщо ваша церква продовжує свою діяльність тим же методами і з тією ж ефективністю, з якими вона робила це досі, скільки потрібно часу, щоб охопити всіх жителів вашого міста Євангельською Звісткою?

Нехай поширить Господь межі ваші заради Свого Святого Імені і виконання Його Великого Доручення!

Ханну ХАУККА.
Президент Асоціації християнських радіожурналістів.

Правдива жертва

Кажучи про поклоніння як про жертву, варто уточнити, що необхідно вкладати в поняття жертви згідно з Писанням. Часто ми деякі речі в церкві виконуємо автоматично, за звичкою. Опускаючи пожертвування в кошик, віддаючи десятину, співаючи псалми, ми інколи перестаємо задумуватися над істинним змістом всіх цих дій. Дехто навіть може думати, що дії, які вони виконують або ж, правильніше сказати, їх спонукають виконувати в церкві, самі по собі вже можна вважати жертвою, приємною Богові. Але чи так це?

Пс. 50:18-19; Ос. 6:6 — ці місця Писання розкривають нам, чого насправді очікує від нас Господь, що саме Він називає жертвою. Виявляти милість — це означає не тільки скасовувати кару, але й виявляти сердечну теплоту, любов і ніжність. І в цьому місці Писання Бог говорить про те, що Він хоче бачити не наші жертви, а наше ставлення до Нього. Жертва, позбавлена нашого ставлення, — це не більше ніж релігійний обряд, який не має в очах Бога ніякої цінності: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхне далеко від Мене!» (Мт. 15:8).

Звернімо увагу на ще одне місце з Писання — 2 Кор. 12:14. Думаю, що у словах «не шукаю бо вашого я, тільки вас», Павло висловив затаєне бажання Бога бачити ставлення наших сер-

дець, а не наші діла і жертви. Правильне ставлення буде давати відповідні плоди в нашому житті. Але зосереджуватися ми повинні не на своєму служінні, не на своїх ділах і жертвах. Це до нас Господь звертається: «Марто, Марто, — турбуєшся й журишся ти про багато чого, а потрібне

одне... Не шукаю бо вашого я, тільки вас!».

Богові потрібне не наше служіння, Йому потрібні ми самі. Як і для Марії, центром нашої уваги повинен бути Ісус. Важливе не наше поклоніння, а Той, Кому воно призначене. Важливі не сам процес служіння, важливо, що спонукає нас брати в ньому участь. Що ми відчуваємо щодо Господа, коли приносимо Йому жертву. Зацикленість на своїх емоціях і почуттях робить неможливим для нас щире поклоніння.

Можливо, для когось будуть корисними наступні поради: По-перше, скажіть Богові відверто про свої почуття. Зі щирим Богом чинити щиро, тобто відкриває Себе тим, хто, у свою чергу, готовий відкрити серце.

Попросіть, щоб Дух Святий допоміг вам залишити всі негативні почуття і емоції і зосередитися на Господеві. Просіть, щоб Він торкнувся вашого серця. Пам'ятайте, що наша любов до Господа — це лише відгук на Його любов до нас. Це ми відповідаємо взаємністю, а не Він.

Зосередьтеся на Господі. На всьому, що з Ним пов'язано, що Він зробив особисто для вас, на тому, Хто Він. І дуже скоро ви зможете щиро сказати Йому про свою любов.

Старайтеся ніколи не робити щось для Господа автоматично, за звичкою або лише тому, що вам сказали це робити.

ІСТОРІЯ З ЖИТТЯ

ТІНЬ

Не знаю, чи вірите ви в чудо. Є люди, які не вірять, але не вона. Кожного дня, розплющуючи очі, вона бачила одну і ту ж берізку за вікном, ті самі завіси, той самий стіл, завалений підручниками і журналами. Вона давно перестала радіти новому дню. Вона не пам'ятала, як її називають. Просто нікому було її звати по імені.

Вдома, після смерті мами, вітчим і його старенька мати кликали її як заведено, лише не так, як робила це її матінка... «Ей, ти, винеси сміття!», «Нікчемо, знову пересолила суп!», «Та щезни з моїх очей, дармождко!» — і так зранку до вечора. Та й що з них взяти? Що в ній могли полюбити, по суті, чужі люди! Якби вона була голубоока, з рум'яними щічками і золотими кучерями, то все могло б бути по-іншому. А так — сіра зовнішність, бідна одежа, не за віком серйозні очі — чи можна це назвати мрією для тринадцятирічної дівчинки? Усе, що колись було примітним, перетворилося на сіру тремтливую від страху Тінь.

Її ніхто не помічав, не бачив і не чув. У школі в неї була одна подружка, але навіть та була тимчасовою і приходила «дружити», коли сварилася з постійною. Але вона їй все пробачала і ділилася мріями, читала свої дорослі вірші, а подруга сміялася і вважала її надто серйозною і дивною. Вона багато думала про життя, про смерть, про людей, про Бога, і це ще більше віддаляло її від інших людей. Надто дорослими і серйозними були її почуття і думки.

Вона любила своє велике і безглузде за ритмом життя місто. Кожна вулиця, кожний скверик, як рідні, приймали її у свої обійми і дарували те, що не могли чи не хотіли дати люди. Тільки коли запалювалися ліхтарі і неоновий потік заливав усі вулиці, вона поверталася додому. Туди, де її ніхто не чекав. Колись давно мама розповідала їй про Бога. Дитяча пам'ять чітко закарбувала маму на колінах. Вона багато молилася за шалопутного вітчима (батько помер незадовго до її народження), за доньку. Але найчастіше вона просто розмовляла з Богом, черпала в Ньому сили для свого ослабленого тривалими хворобами тіла.

Мама була дуже хворою, але якою неземною силою і рішучістю сяяли її очі, коли вона розповідала про Христа. З Його іменем на устах вона й померла. Здавалося, весь світ завмер, проводжаючи її в обійми Небесного Отця. Коли мами не стало, дівчинці довелося подорослішати. Вітчим дуже пив, і увесь дім тримався на ній, поки не приїхала його старенька мати. Але й потім не стало легше. Можливо, саме тоді вона і потягнулася до Бога. Тренетне благоговіння вирросло в усвідомлену любов і розуміння цілковитої залежності від Нього.

Коли дівчинка почувалася особливо самотньою, вона зачиняла двері до своєї кімнати, вимикала світло і розповідала Богові про все, що тривожило її серце. І тоді ставало вже не важливо, що ніхто її не помічає. Вона була потрібна Йому, і це допомагало їй жити!..

Того дня її охопило дивне відчуття. Воно не минало і змушувало її серце битися тривожно. Вона пішла в парк, до озера. Дивний був цей день. Деревця злегка похитували маківками, мовби кивали їй: «Ми знаємо... Знаємо...»

Усе трапилося якось раптово. Вантажівка на дорозі... Обличчя зляканого сусідського хлопчика. Крик жінки, що стояла на зупинці... Вищання галем. Вона так і не зрозуміла, яка встигла вихопити дитину з-під вантажівки. Потім біль, шум у вухах і світло... Багато світла...

На похорон прийшли лише троє: мама того хлопчика, вітчим і його старенька сувора мати. Не було сліз, гріхих голосів і зворушливих слів. Тиша прозорим покривалом огорнула все кладовище, і тільки стук лопат, мов цокання якогось дивовижного годинника, нагадував присутнім, яке швидкоплинне і коротке життя. Метушливий і байдужий світ покинула ще одна Тінь, але лише для того, щоб яскраво зіркою засіяти на високих променистих небесах. У сліпучо білій суцні вона йшла назустріч Небесному Отцеві.

А трохи далі стояла мама, і солодкі сльози щастя стікали по її рідному обличчю. «Нарешті ти вдома!».

Узбецькі власті штрафують і переслідують баптистів і п'ятидесятників

В Узбекистані не припиняються гоніння віруючих. Баптиста з Фергани Едуарда Кіма оштрафували на суму, що дорівнює дев'яти місячним заробіткам (287 доларів США), після того, як у його домі було проведено недільне Богослужіння. Суд відкинув аргументи Кіма, що в його домі зібралися його друзі, щоб співати пісні і читати Біблію, що закон не забороняє робити.

П'ятидесятницького пастора Камала Мусаханова оштрафували на дві місячні зарплати (приблизно 72 долари США) за «порушення правил викладання релігійних предметів».

А пресвітеріанська церква в Ташкенті взагалі змушена припинити свою діяльність. У відповідь на питання, чому в церкві відбрали статус юридичної особи і її майно, представник влади відповів, що вони «порушили закон про релігійну пропаганду і що не все було правильно з аукціоном, на якому вони придбали свою споруду».

Будь-яку релігійну діяльність в Узбекистані власті суворо контролюють. Від цього потерпає навіть найбільша релігійна громада в країні — мусульмани. Кількість тих, кому дозволено звершати хадж, дуже обмежена.

НХС.

Київський біблійний інститут

ЗАПРОШУЄ НА ЧОТИРИРІЧНУ ОЧНО-ЗАОЧНУ ФОРМУ НАВЧАННЯ ЗА ПРОГРАМОЮ БАКАЛАВРА ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І БАКАЛАВРА ХРИСТИЯНСЬКОЇ ОСВІТИ

Для вступу абітурієнтам потрібно подати:

1. Анкету.
2. Рекомендацію від пастора місцевої церкви.
3. Медичну довідку (форма 86-у).
4. Три фотокартки розміром 3х4.
5. Копію атестату про середню освіту.
6. Копію диплома про вищу освіту (якщо така є) та додаток до нього.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами працюватиме

17- 28 березня та 5- 9 травня 2008 року з 10 до 16 год. Студентів зараховуватимуть за результатами співбесіди з 1 червня 2008 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:

(044) 450-60-00; 8-097-921-42-01 (Малішук Оксана Василівна, координатор очно-заочної навчання).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3

Завітайте на наш сайт: www.kbi.org.ua

E-mail: kbilar@gmail.com

23 лютого 2008 року на 91-му році життя відійшов у оселі Отця довголітній пастир, доктор богослов'я і християнський письменник
Фред Кирилович СМОЛЬЧУК

Ім'я брата Смальчука здавна широко відоме українському п'ятидесятницькому братерству. Народився він 26 лютого 1917 року в греко-католицькій родині Кирила і Зосі Смальчуків в місті Бостоні, США. Батьки родом із села Підлипці Золочівського району Львівської області. Невдовзі по прибутті в Америку, читаючи Євангелію, вони прийняли Христа своїм Спасителем і приєдналися до п'ятидесятницької слов'янської громади в Бостоні.

Зовсім юним прийняв Христа і їх перший син Фред. Після закінчення гімназії він вступив у Біблійну школу, а відтак продовжив навчання в університеті міста Детройта, штат Мічиган. Після одруження, у двадцятирічному віці, брат Фред починає служіння пастора в місті Клармонті в сусідньому штаті, а незабаром стає членом і секретарем українського п'ятидесятницького об'єднання (1937-1941).

На запрошення старших служителів Слов'янського Союзу П'ятидесятників Америки брат Смальчук несе служіння пастора в місті Ньюарку, а потім у Нью-Йорку (1941-1947).

1947 року 30-річного Фреда Смальчука обрали головою згаданого вище Союзу. Він постійно навідує союзні громади, проповідує і допомагає в духовному зростанні. Висилає гуманітарну допомогу і особисто навідує безпритульних братів у Німеччині. Знаходить спонсорів і сотні братів та сестер переселяє до Америки (1947-1952).

На запрошення церкви міста Детройта, штат Мічиган, Фред Смальчук погоджується зайняти служіння пастора, де при допомозі Асамблеї Божої організовує Біблійну школу (1952).

В 1964 році Асамблею обирає Ф. Смальчука секретарем і скарбником Мічиганського округу, де він служитиме впродовж 20 років. На цьому відрізку життя брат Фред не залишає спільності зі слов'янськими громадами, навідує і всіляко підтримує їх. Для українських громад видає багато літературних творів, бере активну участь у перекладі Святого Письма на сучасну українську мову. Будучи чільним працівником Асамблеї Божої Америки, часто навідує Україну, налагоджує зв'язки з провідними служителями колишніх п'ятидесятницьких Союзів (ШМідта, Воронаєва).

З виходом на пенсію брат Смальчук ще більше працює для слов'янського братерства — навідує громади, читає лекції в школах, на семінарах, пише пастирські послання. Але через свій вік і хворобу дружини останні десять років він не міг подорожувати, а лише мовити і через телефон підтримував зв'язки з братерством.

Асамблея Божої підбала про старість брата Фреда і його дружини, влаштувавши їх у свій притулок у Спрінгфілді, штат Міссурі, де міститься її центральний офіс. Дружину Фреда Смальчука Бог відкликав кілька років тому. За декілька тижнів до відходу в оселі Отця Фред Кирилович ще гарно ділився спогадами, з братами А. Горошком та М. Люком, які навідали його, молилися і просив усюди вітати братерство.

У похоронному служінні взяли участь керівники Асамблеї, а також служителі слов'янських об'єднань. Брат Томас Траск розповів присутнім, як брат Смальчук ще недавно радісно свідчив йому, що Бог його покличе до Себе в завершенні дев'яносто першого року мандрування під небом.

У смутку залишились дочка, два сини, внуки.

За порадою апостола Павла, згадуємо своїх наставників, у тому числі і Фреда Смальчука, і намагаємося наслідувати їхню віру і посвяту Христу.

№ 3 (42) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726